

№ 20 (39)
KFSKIVIIKKO

Yli 16.000 Kolppinan asu-
kasta (suurin osa Inkerin su-
malaisia) on osallistunut lah-
jojen lähetykseen toimivalle
Punaiselle Armeijalle. Rahaa
he lahjoittivat yli 88.000 rpl.
ja muita lahjoja 36.600 rpl:n
arvosta. Lahjojen joukossa oli
7 hanuria, lämpimiä alusvaat-
teita, sukkiä, paperosseja, su-
laata ym. Samanlaisia lahjoja
on Punainen Armeija saanut
kaikkialta maasta, erikoisesti
maaseudulta kollektiivitalouk-
sista ja tuotantolaitosten työ-
läisiltä.

SUOMEN KANSA TULEE OLEMAAN VAPAA JA RIIPPUMATON

Suomen valkoisilla valta-herroilla on sotakiikhotustyyssä Suomen kansan keskuudessa yhtenä päävalheena väite, että he puolustavat Suomen kansan itsenäisyyttä, jota Neuvostoliitto muka uhkaa. Toiselta puolen salataan Suomen rahavallan hallitsemilla maamme alueilla visusti kaikki ne tosiasiat, jotka paljastaisivat tuon valheen.

Esittäkäämme muutamia Suomen valkoisten valtioiden salaamia tosiasioita, jotka paljastavat nuo valheet.

Vuonna 1917 sai Suomi itsenäisyytensä vallankumouksellisen Venäjän kansan taistelun kautta — bolshevikkien Leninin ja Stalinin kädestä. Tämän tosiasian ovat maamme taantumukselliset piirit aina peitelleet uskotellen, että Suomi muka tuli vapaaksi vuonna 1918, jolloin Suomen taantumuksellinen yläluokka ulkomaisten imperialistien avulla löi maahan Suomen työväestöön nousun riistää valtaa vastaan. Tämän jälestä koko Suomen itsenäisyyden ajan Neuvostoliitto tuki tiukasti Suomen itsenäisyyttä, vaikka Suomen taantumuksellinen rahavaltio kaikkien neuvostovihamielisten valtojen kätyrinä harjoittikin lakkaamatta likaista provokatoorista vehkeilyä Neuvostoliittoa vastaan.

Neuvostoliitto ei tahtonut sotaa Suomea vastaan, kuten Suomen valkoiset valtaherrokat uskoivat. Päävastoin Neuvostohallitus neuvotteli suurella kärsivällisyydellä Cajanderin hallituksen kanssa sadakseen aikaan näiden kahden maan välillä sellaisen sopimuksen, joka olisi toiselta puolen suojannut Suomen kaikilta sodanlietojamaiden vehkeilyiltä ja toiselta puolen antanut Neuvostoliitolle mahdollisuuden turvata maansa toiseksi suurin kaupunki, Leningrad, 3 ja puolimiljoonaisine asukkaineen, niiltä hyökkäyksiltä, joita suuret sodanlietojavallat Suomen kautta suunnittelivat. Cajanderin ja Tannerin hallitus ajoi tämän sopimuksen karille lähtien avoimen sodan provosoimisen tielle, julistaen yleisen mobilisation, heittäen armeijan rajalle ja käyden suoranaisiin hyökkäilyihin Puna-armeijaa vastaan.

Vasta tällöin Neuvostohallitus tarttui ankarampiin keinoihin puolustaakseen itseään imperialististen sodanlietojavallan käytettäväksi antautuneiden Suomen valtaherrojen järjestämiä hyökkäyksiltä. Alun alkaen selitti Neuvostohallitus, etteivät sen toimenpiteet ole tähdätyt Suomen kansan vapautta ja riippumattomuutta vastaan. Kuuluisassa radiopuheessaan 29/11-39 Neuvostoliiton Kansankomis-

saarien Neuvoston puheenjohtaja V. M. Molotov lausui:

„Me pidämme Suomea, olkoonpa siellä millainen järjestelmä tahansa, riippumattomana ja suvereenina valtiona kaikessa sen ulko- ja sisäpolitiikassa. Me olemme vankasti sillä kannalla, että Suomen kansan on itsensä ratkaistava sisä- ja ulkoasiansa siten kuin se itse pitää tarpeellisena.

Neuvostoliiton kansat ovat aikoinaan tehneet sen, mikä oli tarpeellista riippumattoman Suomen luomiseksi. Maamme kansat ovat vastakin valmiit antamaan Suomen kansalle apua sen vapaan ja riippumattoman kehityksen turvaamiseksi.“

Tämän kantansa mukaisesti Neuvostoliitto menetteli. Kun Suomen valkoiset valtaherrokat syöksivät maan sotaan Neuvostoliittoa vastaan vastoin Suomen kansan tahtoa, seuraten sen sijaan vieraiden imperialististen saalistajavaltiojen yllytyksiä ja tuhoten näin lopullisesti maan riippumattomuuden, solmi Neuvostoliitto keskinäisen avunannon ja ystävyyden sopimuksen Suomen työväestöön toimesta perustetun Suomen Kansanvaltaisen Tasavallan Kansanhallituksen kanssa.

Tässä sopimuksessa Neuvostohallituksen jalo kansallisuuspolitiikka saa ylevän ilmauksensa. Paitsi sitä, että sopimus sisältää Suomen valtiollisen riippumattomuuden ja Suomen kansan sisäisen vapauden vakuutuksen sekä takaa maamme turvallisuuden kaikkia imperialististen rosvovaltojen sekaantumisia vastaan, antaa tuo sopimus Suomen kansalle todellisen historiallisen suurlahjan Neuvostoliiton myöntäessä Suomen ja Karjalän kansoille näiden kauan-

kaipaaman mahdollisuuden liittyä yhteiseen kansanvaltaiseen valtioon.

Tämän Suomen valtiollisen uudestisyntymisen ja kansamme vapauden turvakirjan ovat mannerheimiläiset kansanpyövelit koettaneet Suomen kansalta salata. Mutta se ei tule kauan onnistumaan. Jo kymmenettuhannet Suomen kansalaiset ovat lukuineet tämän sopimuksen merkitykselliset sanat:

„Neuvostoliiton ystävyyden ja syvän luottamuksen merkiksi Suomen Kansanvaltaista Tasavaltaa kohtaan, suhtautuen myönteisesti Suomen kansan kansallisiin toiveisiin Karjalan kansan jälleenyhdistämistä Suomen kansan kanssa liittäen sen yhtenäiseen ja riippumattomaan Suomen valtioon, Neuvostoliitto ilmoittaa suostuvansa luovuttamaan Suomen Kansanvaltaiselle Tasavallalle ne Neuvosto-Karjalan alueet, joissa karjalainen väestö on enemmistönä — kaikkiaan 70.000 neliökilometriä, joka alue liitetään Suomen Kansanvaltaisen Tasavallan valtioalueen yhteyteen ja säädetään raja Neuvostoliiton ja Suomen Kansanvaltaisen Tasavallan välillä oheenliitetyn kartan mukaan.“

Suomen valtiollinen riippumattomuus tuhottiin Suomen rahavallan hallitusten toimesta. Neuvostoliiton Punaisen Armeijan avun turvin tämä itsenäisyys jälleen pelastetaan. Kuinka vakuuttavasti kaikutkaan Punaisen Armeijan sotilaiden mainion julistuksen sanat Suomen armeijan sotilaille:

„Teidän isänmaatanne ei Neuvostoliitto uhkaa vähimmäskään määrässä. Teidän maa-alueitanne ei Neu-

vostoliitto tarvitse. Neuvostoliitto haluaa rauhaa ja ystävyyttä Suomen kansan kanssa.

Neuvostomaan väki haluaa, että Suomessa olisi hallitus, joka ei uhkaisi Neuvostoliiton turvallisuutta, ei uhkaisi Leningradin turvallisuutta tekemällä teidän kotimaanne suurvaltain hyökkäyksen astinlaudaksi Leningradia vastaan.

Neuvostomaan väki haluaa, että Suomessa ei olisi Neuvostoliittoa kohtaan vihamielinen, vaan ystävällinen hallitus.

Mitään muita tarkoituksia ei Neuvostoliiton hallitus eikä sen Punainen armeija aja.“

Ja lopuksi:
„Lopettakaamme verenvuodatus, ryhtykäämme keskenämme veljeilemään ja kohottakaamme yhdessä eläköönhuuto OTTO KUUSISEN johdolla toimivan Suomen Kansanhallituksen kunniaksi.

Vakuutamme teille, että tämä on varmin keino saada sota loppumaan ja rauha voimaan.

Eläköön Suomen vapaa ja riippumattomuus!

Eläköön Otto Kuusisen johdolla toimiva Suomen Kansanhallitus!

Alas Mannerheimin, Rydin ja Tannerin kopla!“

Kaikkukoot nämä meille ystävällisen suuren ja voimakkaan kansan kutsuvat sanat yli Suomen. Kun tätä kutsua seuraamme, voi kansamme astua ulos tästä herrojen katalasta sodasta vapaana kansana luomaan uutta vapaata Suomea.

NORJALAINEN AIKAKAUSLEHTI MANNERHEIMIN KOMENNOSTA

Norjan Työväenpuolueen jäsenen Gunnar Lundin julkaisema aikakauslehti „Politikk“ (ilmestyy 4 kertaa vuodessa) julkaisee kirjoituksen Neuvostoliitosta ja Suomesta ja toteaa siinä, että sosialidemokraattisten työläisten on kaikkialla oltava Neuvostoliiton puolella sen taistelussa Suomen taantumusta vastaan Suomen kansan vapauttamiseksi. Johdantona toteaa aikakauslehti, että sosialistinen demokratia on Neuvostoliitossa „korkealla porvarillisen demokratian yläpuolella, ja kun se kapitalistisissa maissa käsittää vain äärettömän pienen osan kansan ja maan taloutta, käsittää sosialistinen talous Neuvostoliitossa kaikki yhteiskuntaelämän alat, myöskin taloudelliset alat, mikä onkin perustana kaikelle muulle.“

Suomesta kirjoittaa lehti: „Jo yli 20 vuoden ajan uhraa Suomi jättäisimmään sotavarusteluihinsa. Työväestö on joutunut kantamaan nämä rasitukset, ja on yleisesti tunnettu tosiasia, että kun Suomi on ryhtynyt tällaisiin valtavien varusteluihin, ei se ole tapahtunut Suomea itseään varten ja pelosta Neuvostoliittoa kohtaan, vaan ketjuna imperialististen suurvaltojen taistelussa Neuvostoliittoa vastaan — ja jotta kapitalistiluokka saattoi jatkaa Suomen työväestöä vastaan riistämistä. Tämä on sen tunnetun porvarillisen määritelmän sisältö, että Suomi olisi siviilisyksien etuvartio itää vastaan. Se merkitsee: Suomi on kapitalismin hyökkäysasema sosialistista Neuvostoliittoa vastaan. Sosialistinen Neuvostoliitto on koko ajan harjoittanut johdonmukaista rauhanpolitiikkaa, mutta kuten tunnettua, „ei kenelläkään ole

(jatkuu 4 siv.)

PETETYT „VAPAAEHTOISET“ KARKAAVAT MANNERHEIMIN ARMEIJASTA

„Vapaaehtoisten“ värväystoimistot Mannerheimin armeijaa varten ovat olleet Skandinavian maissa ahkerassa toiminnassa. Niille on kelvannut minkälainen väki tahansa ja suurimman apajan ne ovatkin vetäneet rikollisten ja seikkailijoiden keskuudesta. Mutta niiden satimeen on joutunut myöskin joitakin työttömiä kokemattomia nuorukaisia. Heille luvattiin korkeat palkat, rintamalla joutumisesta ei puhuttu mitään, pyydettiin vain oman ammatin taitoa. Vasta perille saavuttua käy selväksi, että nämä olivat vain lupauksia. „Vapaaehtoisuus“ muuttuu äkkiä pakkokomennoksi.

Äskettäin on eräs norjalainen „vapaaehtoinen“, joka yhdeksän muun kanssa yh-

dessä on karannut Suomesta takaisin Norjaan, antanut työväenlehdille haastattelun, jossa hän kertoo seuraavaa:

„Matkustimme kotiin, koska koko juttu oli meille vastenmielinen. Syy oli ennen kaikkea sopimuksen teon yhteydessä sattuneissa seikoissa. Työttömänä ollen olin eräiden muiden kanssa ilmoittautunut Osloon värväystoimistossa omalle alalleni töihin. Kun saavuimme harjoitusleirille Tornioon, kutsuttiin meidät yksi toisensa jälkeen erään ruotsalaisen luutnantin puolelle. Meille ilmoitettiin, että meidän olisi allekirjoitettava sopimus. Minä olin ilmoittautunut kokiksi ja vaa-

din tätä työtä. Minulle vastattiin, ettei sitä voida järjestää. Norjalaisten piti muodostaa hiihtojoukkue ja sopimus olisi ollut allekirjoitettava tavallisen sotilaan tapaan. Vaadin, että tapauksessa saada lukea sopimuksen, mutta siihen vastattiin, että ei ole aikaa. Silloin kieltäydyin allekirjoittamasta ja saman tekivät myös muut kahdeksan norjalaista. Vaadimme sitten kaikki, että pääsisimme kotiin. Siihen vastattiin: „Sitä tullaan harkitsemaan“. Kun vaadimme takaisin siviilivapaatteitamme, sanottiin meille, ettei niitä voida antaa. Silloin ymmärsimme, etteivät kaikki asiat ole paikallaan ja päätimme lähteä sieltä.“

Kysymykseen Suomeen menon syistä vastasi haastateltava:

„Useimmat menivät sinne seikkailutarkoituksessa, mutta voin vakuuttaa, että on pal-

jon muitakin kuin me, jotka menettivät kaiken innoistuksensa saavuttuaan Suomeen ja nähtyään, ettei kannata jatkaa... Ruoka oli leirillä hyvin huonoa. Sitä oli sitäpaitsi aivan liian vähän, sitä ei koskaan saanut tarpeekseen.“

Kaikki mannerheimiläisten avukseen saamat ulkolaiset „vapaaehtoiset“ eivät tietenkään pääse karkaamaan, mutta pakkokomento ei heistä kuitenkaan voi tehdä sellaisia sotilaita, jotka pystyisivät taistelemaan Punaista Armeijaa vastaan. Nyt on jo suuri osa noista „vapaaehtoisista“ tuhoutunut toivottomassa valkosten valtaherrojen sodassa. Mannerheimin armeijan viimeiset tappiot ovat suuresti viilentäneet Skandinavian taantumuksellisten sotainnostusta. Mannerheimin värväystoimistot eivät enää löydä uusia „vapaaehtoisia“ kuin nimeksi.

NEUVOSTOMAHAN UUDEN SIVISTYNEISTÖN EDUSTAJIA

Suuren Lokakuun proletariaatin vallankumouksen jälkeä siirtyi osa Venäjän sivistyneistöä täydellisesti Neuvostovaltion politiikan kannalle ja alkoi rehellisesti työskennellä sosialismin hyväksi. Vallankumouksen vuosien aikana kasvoi Neuvostoliitossa työväkevästä kansasta lähtenyt uusi sivistyneistö, jolle oli kunniaaikainen tehtävä työskennellä oman kansansa hyvinvoinnin parantamisen puolesta. Kotimaansa ja kansansa asiaa ajaen elivät neljä neuvostomaan urhokasta poikaa Papanin, Krenkel, Shirshov ja Feodorov useamman kuukauden jäälaulalla suorittaen suurenmoista tutkimustyötä napaseudulla, taistellen uljaasti luonnonvoimia vastaan. Kansan asiaa palvelen suoritti lentäjaurho Kokkinen mitä vaikeimman lentoretkin Atlantin valtameren yli Amerikkaan. Kansansa asia sydämessään suorittavat tuhannet ja kymmenetuhannet tieteen kaikkien alojen työntekijät jättiläistyötä uusien keksintöjen alalla. Kansan asian puolesta työskentelee ja taistelee koko neuvostomaan sivistyneistö. Kesäviereiksi nimitti suuri venäläinen kirjailija Maksim Gorki tsaarivallan aikaista toimetonta sivistyneistöä. Kansan ydinjoukoksi voidaan nimittää nykyistä toimeliasta ja kyvykästä neuvostomaan sivistyneistöä.

Vallankumouksen vuosien aikana hävisi se syvä juopa, joka oli tsaarivallan aikana sivistyneistön ja ruumiillisen työn tekijäin välillä. Neuvos-

tovalta huolehtii kansan sivistyksestä, sen kulttuuritason kohottamisesta. Uskomattoman nopeasti on kulttuuri kasvanut ja kehittynyt mm. vähemmistökansallisuuksien keskuudessa. Niinpä Krasnogvardeiskin piirin suomalaisessa Spankkovan kylässä oli ennen vallankumousta vain yksi sivistynyt henkilö — opettaja. Neuvostovaltion aikana on puolensataa kylän poikaa ja tyttöä saanut keski- ja korkeakoulusivistyksen työskennellen opettajina, agronomeina, insinööreinä, tekniikkoina, valistustyöntekijöinä. Spankkovan kylän talonpojat hoitavat talouttaan kollektiivisesti. Jokainen kollektiivitalouden jäsen on päättänyt määrätyn ammattialan kurssit. Koko kylän väestö on näin ollen tullut sivistyksestä osalliseksi.

Auran kurjesta ja moukariin varresta lähtöisin olevat ihmiset ovat koulun päätyttyä todellisia oman työalansa ammattimiehiä, sellaisia ihmisiä, jotka osaavat yhdistää teoreettiset tietonsa käytännöllisiin kysymyksiin, osaavat rikastuttaa ja kehittää tiedettä. Samasta Spankkovan kylästä oleva nuori nainen Katri Jort oli vielä muutama vuosi sitten tavallinen maataloudessa työskentelevä työntekijä. Päättäneen karjakkokurssit hänestä tuli kotikylänsä kollektiivitalouden suuren karjatalouden johtaja. Tarmokkaalla työllään Katri Jort muutti karjatalouden omalaatuisiksi tieteelliseksi laboratoriksi. Alueen parhaimmat karjanhoidon ammattimiehet käyttävät tätä „laboratoriota“ hyväkseen tutkien uudenlaisia karjanhoitomenetelmiä.

Sivistynyt ihminen Neuvostoliitossa ei aina merkitse samaa kuin koulunkäynyt ihminen. Selvää on, että korke-

koulun päättäneillä ihmisillä on laajat mahdollisuudet tutkia syvällisesti jonkun tieteen alaa ja rikastuttaa tiedettä. Uutta tieteen alalla on Neuvostoliitossa verrattuna tsaarivaltaan myöskin se, että täällä niinsanotut yksinkertaiset ihmiset, joita ennen nimitettiin halveksivasti „mustakäsiiksi“, näyttävät ihmeitä tieteen eri aloilla. Gorkin alueen Spankajan piirissä asuu 80-vuotias kollektiivitalonpoika Barishev. Hänellä ei ollut mahdollisuutta käydä edes kansakoulua, mutta Neuvostoliiton aikana hän on saanut tiedemiehen maineen. Sitkeällä koetelmustyöllään kollektiivitalouden pellolla hän loi uuden pellavalajin, jolla on mitä suurin merkitys Neuvostovaltion taloudellisessa elämissä. Hän sai useita eteläisiä kasveja ja hedelmiä, mm. vesimeloneja, sopeutumaan pohjoisille alueille, kirjoittaen siten uuden sivun maatalouden saavutusten kirjaan. Maatalousyliopiston oppilaat tutkivat ja tulevat vastaisuudessaankin tutkimaan tämän „mustakäisen“ ihmisen tieteellisiä saavutuksia.

Nämä esimerkit ovat tyyppillisiä ja voisi niitä esittää vaikka kuinka paljon. Ne ovat omiaan todistamaan, että Neuvostomaassa häviää päivä päivältä ero väestön ruumiillisen ja henkisen työn välillä. Kommunismisen puolueen asettama tehtävä, tehdä kaikki Neuvostoliiton kansalaiset kulttuuriksi, sivistyneiksi, on toteutumassa.

Käytännössä on toteutunut se, josta ihmiskunnan edistyneimmät yksilöt ovat haaveilleet vuosisatoja ja joka riistävän luokan vallassaolon aikana ei voinut koskaan toteutua — tiede alkoi palvella työväkevästä kansaa.

Juho Laitinen

Suomi ei jää imperialistien rengiksi

Suomen kansa ei halunnut eikä halua sotaa. Sotaa tarvitsi englantilais-ranskalainen imperialismi, joka tahtoi pillää Suomen Neuvostoliittoa vastaan tähdätyn sodan pönähduslautana.

Suomi olisi ollut pelastettavissa tältä kauhealta onnettomuudelta. Mutta sitä varten olisi Suomen hallituksen pitänyt kieltäytyä olemasta imperialististen suurvaltojen renkinä maan valtiollisia asioita ratkaistaessa. Eesti, Latvia ja Liettua, jotka kuten Suomikin kävivät neuvotteluja Neuvostoliiton kanssa, valitsivat toisen tien kuin Suomi. Ne saivat irti imperialisteista ja solmivat Neuvostoliiton kanssa keskinäisen avunannon ja ystävyyden sopimuksen ja siten pelastivat maansa itsenäisyyden ja takasivat kansoilleen rauhan. Neuvostoliitto suojaa näiden pienten maiden turvallisuutta koko mahtinsa voimalla kaikkia imperialististen suurvaltojen juonittelua vastaan. Neuvostoliitto antoi m.m. Liettualle sen entisen pääkaupungin Vilnan ja Vilnan alueen, jotka Puolan imperialismi oli Liettualta 20 vuotta sitten ryöstänyt. Kaikki nämä maat saivat myöskin taloudellisesti erittäin edulliset kauppasopimukset Neuvostoliiton kanssa.

Mutta Suomen rahavaltaiset herrat eivät solmineet sopimusta Neuvostoliiton ja Suomen välillä, vaan imperialististen isäntiensä käskystä aloittivat sodan Neuvostoliittoa vastaan vastoin Suomen kansan tahtoa, vieden sen tavattomiin kärsimyksiin.

Tämä sota muodostui kuitenkin Suomen rahavallan viimeiseksi roistontyöksi Suomen kansaa vastaan. Suomen paljon kärsinyt kansa ei tule

tätä rahavallan hallitusta enää sietämään. Se on muodostanut Suomen Kansanvaltaisen Tasavallan ja sen Kansanhallituksen, joka heti solmi Neuvostoliiton kanssa keskinäisen avunannon ja ystävyyden sopimuksen. Tämä sopimus tulee olemaan Suomelle varmaksi rauhan takeena. Sopimuksen kolmannessa pykälässä sanotaan:

„Neuvostoliitto ja Suomen Kansanvaltainen Tasavalta sitoutuvat antamaan toisilleen kaikenlaista apua, siihen luettuna myöskin sotilaallinen apu, siinä tapauksessa, että Suomea vastaan hyökätään tai uhataan hyökätä, kuin myöskin siinä tapauksessa, että minkä tahansa Euroopan valtion taholta hyökätään tai uhataan hyökätä Suomen alueen kautta Neuvostoliittoa vastaan.“

Suomen Kansanhallituksen kutsusta on Neuvostoliiton Punainen Armeija tullut Suomen kansan avuksi vapauttamaan maan imperialistisia suurvaltoja palvelevain maan-kavaltajain koplasta. Sen jälkeen kun Suomessa on lopullisesti murskattu rahavallta, tulee Suomesta täysin itsenäinen, riippumaton Tasavalta. Suomen valtiollinen koskemattomuus ei ole koskaan ollut niin hyvin suojattu, kuin nyt kun Suomen Kansanvaltaisen Tasavallan ja Neuvostoliiton hallitusten välillä on solmittu keskinäisen avunannon ja ystävyyden sopimus. Se takaa Suomelle sellaisen avun, ettei sen koskemattomuutta mikään imperialistinen valtio voi uhata. Se takaa, että Suomen kansa saa rauhassa rakentaa omaa kansanvaltaista Suomeaan.

J. Kuivala.

TAPPIOMIELIALA LEVIÄÄ MANNERHEIMIN ARMEIJASSA

Tuossa ne kulkevat ohitsemme nuo tykistöpesäkkeiden eiliset asukkaat, mannerheimiläisten linnakkeiden eiliset vangit, jotka nyt ovat joutuneet Puna-armeijan sotavangeiksi. He vieläkin ihmettelevät sitä yksinkertaista tosiasiaa, että ovat pelastuneet eikä mikään enää uhkaa heidän elämänsä.

Vähitellen he ryhtyvät keskusteluun ja vilkastuvat. Kuulkaat heistä ei voi unhoittaa sitä keskeytymätöntä tykistön vyyryä, jolla Punaisen Armeijan tykistö tuhosi Mannerheimin linjan linnakkeita.

Tulen voima oli niin valtava, että maa ympärillä kirjaimellisesti kiehuu. Tykistöammukset ja lentokoneiden heittämät pommit räjähtelivät miltei lakkaamatta. Oli mahdotonta työntää päätään ulos suojapaikasta — muisteli Valto Laitinen.

Viime päivien tykistötulen voimakkuudesta puhuu myöskin sotilas Långgård:

— Silloin kun tämä alkoi, sanoin minä toverilleni: venäläiset ovat tähän asti leikitelleet, mutta näyttää siltä, että nyt he ovat päättäneet ottaa asian vakavasti.

Muutamaan päivään eivät Suomen armeijan sotilaat päässeet lainkaan poistumaan linnakkeistaan. Ruokatarpeiden saanti vaikeutui. Sotilaat saivat lämmintä ruokaa parissa tapauksessa vain kerran vuorokaudessa ja senkin vain yöllä.

Kaikki sotavangit kertovat niistä raskaista tappioista, jotka Punaisen Armeijan tykistötuli aiheutti.

Tappiomieliala levisi sotilaiden keskuudessa hetki hetkiä. Murtuneina ja kaukuisen odottavina suomalaiset sotilaat kuole-

maa. Erittäin selvästi paljastui tässä tilanteessa mannerheimiläisen armeijan luonnettomainen piirre — upseeriston eristäytyminen sotilajoukoista. Upseerit, jotka päivästä toiseen ovat pettäneet sotilaita lupauksilla ja saduilla „ystävien“ Suomelle antamasta sotilasavusta, jättävät kriittisellä hetkellä pelkurimaisesti sotilaansa.

Sotavanki Toivonen kuvaa tätä upseerien petturuutta.

— Yöllä, oltuamme kolme vuorokautta ilman vaihtoa tulen alla juoksuhaudoissa, joukkueemme vietiin linnakkeeseen. Nukuimme heti kuin kuolleet. Aamulla heräsimme erikoisen voimakkaaseen tynkinjylään. Ryntäsimme ulos käytävälle, mutta ovi oli lukittu eikä saapuvilla ollut kukaan.

He olivat ainoatkaan upseeria. He olivat paenneet ja lukinneet oven, ettemme pääsisi pois. Oli aivan pimeä ja istuimme kuin haudassa. Kuulimme venäläisten puhetta. Senrasi räjähdys ja linnakkeen ovi lensi ilmaan.

Melkein kaikki sotavangit tuovat esille tosiseikkoja, jotka kuvaavat epätoivon ja tappion miellalojen kasvua sotilaiden keskuudessa.

— Joskus toivat sotilaat juoksuhaudoista neuvostolentokoneiden heittämiä julisteita, — kertoo sotavanki Lahminen. Niitä luettiin huolellisesti ja annettiin toinen toisillemme. Luin myöskin lentolehtisen ja tulin siitä tietämään monta asiaa. Ymmärsin sen, että minulla ei ole rintamalla mitään puolustettavaa, minullahan ei ole maata eikä omaisuutta.

„On aika lopettaa herrojen alkama sota“ — tämän toivat julkisesti ilmi monet sotilasta.

Sotavanki Långgård kertoo kuvaavan tapauksen:

— Paljon keskustelua aiheutti Rydin hallituksen tekemä päätös avustuksen poistamisesta sotilaiden perheiltä. Eräs Nesseksi nimetty sotilas arvosteli erittäin ankaraasti tätä päätöstä. Tämän lisäksi hän usein herätti

joukkueessa keskustelua poliittisista kysymyksistä ja todisti sodan järjettömyyttä. Pian Nesse hävisi. Saimme kuulla, että hänet oli vangittu ja ammuttu.

Tuskinpa enää löytyy sotilaita, jotka uskovat, että jaksamme kestää. Jokaisessa kytteä vain yksi toive: että mitä pikimmin lyötäisiin maahan mannerheimiläisten vastarinta ja maahamme palaisi rauha.

Nämä sanat voisivat toistaa tuhannet suomalaiset sotilaat, jotka piileksivät linnakkeissa, joita Punainen Armeija ei vielä ole vallannut. Upseerit eivät enää kykene sotilaita peittämään englantilaiselle imperialismille itsensä myyneiden valkosuomalaisen sotahullujen alkaman sodan rikollisuutta ja toivottomuutta. Valkosuomalaisen rosvojoukon hajoamista vain kasvaa yhä nopeammin, sillä Punaisen Armeijan voittamattomien joukkojen iskut tulevat yhä voimakkaammiksi.

KANSAN VALTA

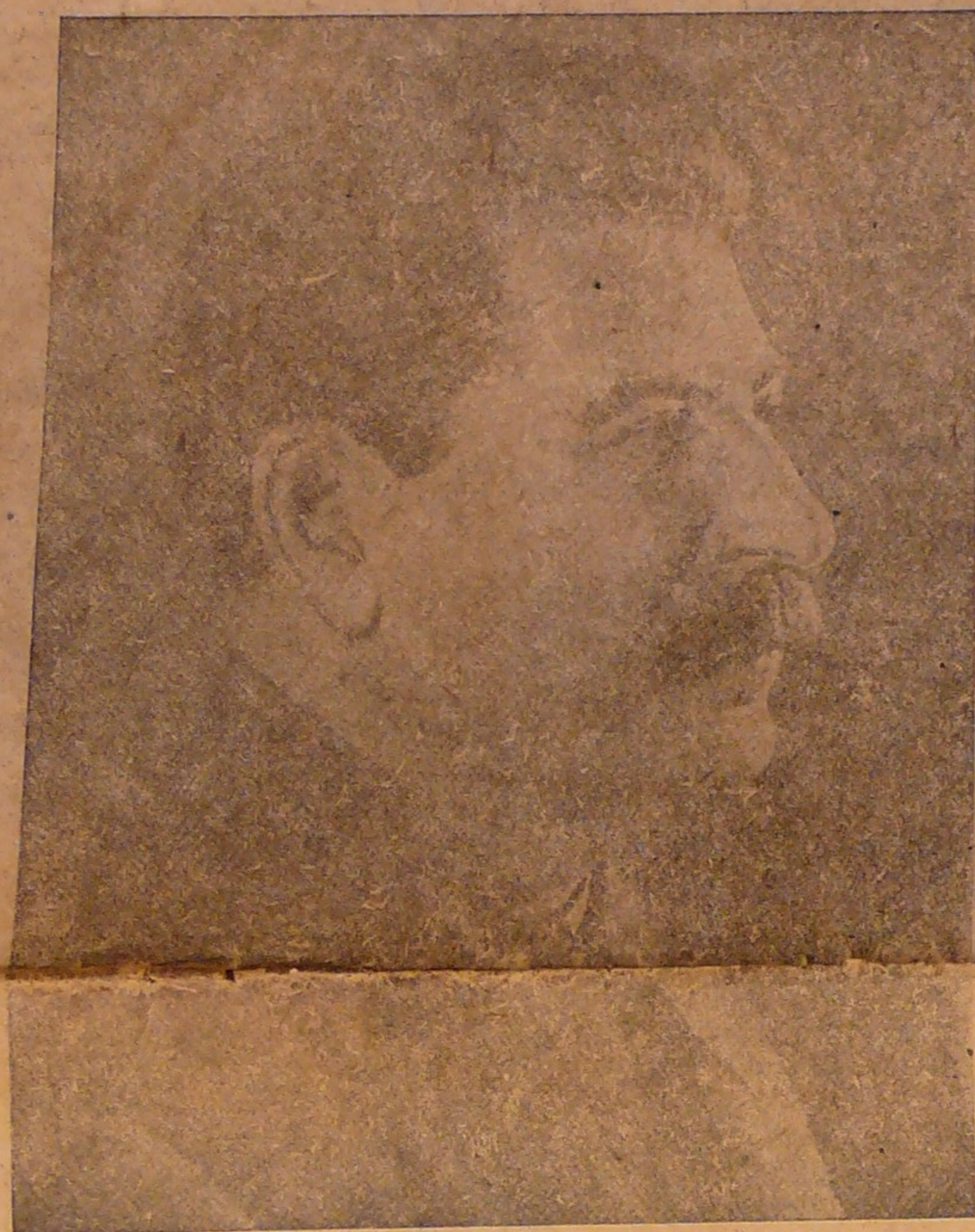
23 p. HELMIKUUTA
v. 1940

SUOMEN TYÖTÄTEKEVIEN KANSANRINTAMAN ÄÄNENKANNATTAJA

N: 21 (40)
PERJANTAI

Tänään on kulunut 22 vuotta Punaisen Armeijan perustamisesta

ELÄKÖÖN SUOMEN KANSAN AUTTAJA, VOITTAMATON PUNAINEN ARMEIJA!

Jokainen Punaisen Armeijan soturi ja komentaja, ollen kansainvälisyyden ylevän hengen eläyttämä, tietää taistelevansa **oikean asian puolesta**. Punainen Armeija tietää tulevaisuutta Suomeen ei valloittajana, vaan **kansamme vapauttajana** kapitalististen konnain sorrosta.

Suuri Neuvostoliitto ei aijo vähimmälläkään tavalla rajoittaa Suomen kansan täydellistä itsenäisyyttä ja suvereniteettia. Tässäkin suhteessa Sosialistisen Neuvostoliiton politiikka kerrassaan eroaa kaikkien kapitalististen Neuvostoliitto ei koskaan eikä missään ryhdy anastussotaan.

Suomen Kommunistisen Puolueen Keskuskomitean vetoomuksesta.

SUOMEN KANSANHALLITUKSEN TERVEHDYS PUNAISELLE ARMEIJALLE

*Neuvostoliiton Puolustusasiain Kansankomissaarille
Kliment Jefremovitsh VOROSHILOVILLE*

KUNNIOITETTAVA NEUVOSTOLIITON MARSALKKA!

Suomen Kansanhallitus onnittelee Punaista Työläis- ja Talonpoikaisarmeijaa niiden suurten voittojen johdosta, joita sen joukko-osastot ovat saavuttaneet vapautustalutuksessa Suomen lahtareita, meidän kansamme ja neuvostokansain vihollisia vastaan.

Koko maailma näkee, ettei ole sellaisia linnoituksia, joita Punainen Armeija ei voi vallata. Kaikki Suomen kansan vilpittömät ystävät, ovatpa missä maassa tahansa, saavat innostusta neuvostosankarien voitoista Suomessa, sillä he tietävät, että suuri Neuvostoliitto on turvaava meidän kotimaallemme riippumattomuuden kaikkien imperialististen rosvojen pyyteistä ja sen kautta turvaa kansallemme myös vapaan, rauhallisen elämän. Neuvostoliiton voittamattoman Punaisen Armeijan ja Sotalaivaston avulla meidän kansamme saavuttaa pian täyden vapautuksen rahavallan raakalais-keen alta, ulkolaisten imperialistien lahjomain rikollisten sotaprovokaattorien Man-nerheimin, Rydin ja Tannerin koplakunnan kynsistä.

Suomen Kansanhallitus pyytää Teitä, kunnioitettava Neuvostoliiton marsalkka, Punaisen Työläis- ja Talonpoikaisarmeijan 22 vuosipäivänä esittämään kaikille Suo-messa toimiville Punaisen Armeijan joukko-osastoille ja myöskin Neuvostoliiton Sotalaivaston Itämeren eskaadereille Suo-men työkansan syvän kiitollisuuden. Neu-vostosoturien mainehikkaat urotyöt, uljai-den jalkaväkisotilaiden, tykkimiesten, tankkimiesten, lentäjien ja punaisen meriväen tähänastiset voitot osoittavat kaikille, että pian koittaa se päivä, jolloin saavutetaan täydellinen voitto Suomen kansan ja neu-vostokansojen vihollisista.

Eläköön Punainen vapauttaja-armeija, sankarillisten mainetöiden armeija!

Eläköön Neuvostoliiton Puolustusasiain Kansankomissaari, Neuvostoliiton marsalkka Kliment Jefremovitsh Voroshilov!

Eläköön Josef Vissarionovitsh STALIN — Suomen kansan suuri ystävä ja maailman kaikkien kansojen vapauden ja veljeyden ystävä!

Suomen Kansanhallituksen puolesta
OTTO KUUSINEN.

PUNAISEN ARMEIJAN MENESTYKSELLINEN ETENEMINEN JATKUU

Neljässä päivässä vallattu Karjalan kannaksella 197 linnaketta

Leningradin sotilaspiirin esikunnan tiedonantoja

Helmikuun 21 päivän kuluessa ei rintamalla tapahtunut mitään erikoista.

Helmikuun 19:sta 21:een päivään ovat meidän joukkomme vallanneet rintamalla, siihen luettuna Koiviston linnoitettu alue, 176 vihollisen puolustuslinnaketta, niistä 37 rautabetonista tykistövarustusta.

Lentovoimamme ovat olleet vilkkaassa toiminnassa vihollisen joukko-osastoja ja sotilaallisia tukikohtia vastaan. Lentotaisteluissa on pudotettu 16 vihollisen lentokonetta.

◆ ◆ ◆

Helmikuun 22 päivän kuluessa ei rintamalla tapahtunut mitään oleellista.

Karjalan kannaksella meidän joukkomme, lyöden vihollisen takaisin, valtasivat 21 puolustuslinnaketta, joista 15 rautabetonista tykistövarustusta.

Ankaran lumipyryn takia lentovoimiamme toiminta on rajoittunut tiedustelulentoihin.

PUNAINEN ARMEIJA SUOMEN KANSAN YSTÄVÄNÄ JA AUTTAJANA

Neuvostoliiton Punainen Työläis- ja Talonpoikaisarmeija viettää 22-vuotispäiväänsä heikellä, jolloin Karjalan kannaksella on alkanut ratkaisevien voittojen sarja Suomen lahtareista, Neuvostoliiton ja Suomen kansojen yhteisestä vihollisesta, jolloin sankarillisen Punaisen Armeijan voimakkaista iskuista murtuvat Suomen kansan vuosisataiset kahleet.

Punainen Armeija on voittamaton. Tämä totuus alkaa jo selvetä sen vihollisillekin. Siitä ovat jo vakuuttaneet Suomen läntisten naapurivaltioiden hallituspiirit, jotka huolimatta englantilaisten ja ranskalaisten sotaprovokaattorien suostutteluista ja uhkauksista ovat katsooneet viisaimmaksi olla lähettämättä sotaväkeään Suomen lahtarien avuksi, peläten polttavansa näppinsä niin hullussa yrityksessä. Ja muuttunut on ääni kellossa myöskin loitomana sijaitsevien imperialististen sotaprovokatiokeskusten, Lontoon ja Pariisin, virallisissa äänitorvissa, jotka tähän saakka syöttelivät lukijoilleen toinen toistaan huimempia ankoja Punaisen Armeijan „musertavista tappioista“, „kykenemättömyydestä“ y.m.s. Nyt, paljon keuhutun „Mannerheimin linjan“ rautabetoni-varustusten murruttua, ne lyövät häätärumpua.

Summan kirona tapahtunut „Mannerheimin linjan“ murto löi yhdellä kertaa mursaksi kaikki valheet Punaisen Armeijan „heikkoudesta“. Sellaisilla tylsillä valheilla ei sotaprovokaattorien asiaa Suomessa enää auteta. Suomen sotaprovokaattorien palkoissa olevat ammattivalehtelijat ovatkin lakanneet tuota nuottia vetämästä ja koettavat nyt uutta konstia. Ne levittelevät nyt entistä voimaperäisemmin vanhaa koeteltua valhetta „isänmaanpuolustuksesta“, uskottelemalla, että Neuvostoliitto muka tahtoo anastaa Suomen maan, hävittää Suomen valtiollisen riippumattomuuden, orjuuttaa ja „venäläistytää“ Suomen kansan j.n.e.

„Isänmaanpuolustus“-valheen paljastaminen on nyt Suomen kansan jokaisen todellisen ystävän tärkein tehtävä. Niin kiera kuin tuo valhe onkin, on silläkin oleva lyhyet jäljet. Valveutunut ja aikaansa seurannut suomalainen työmies, joka vanhastaan tuntee Neuvostoliiton vihollisten kotkotukset, ei luohon valheeseen usko. Eivätkä suomalaiset talonpojat ja henkisen työn tekijäkään ole niin tyhmiä, että antaisivat pitkää aikaa tuollaisella syötillä itseään nenästä vetää. Sotatapahtumain kehitys pakottaa heidät tahtomattaankin miettimään, mitä oikeastaan ovat miehiään ja kenen asioilla mahtavat liikkua konkurssin tehneet hallitusherrat, Ryditi, Tannerit ja Mannerheimit, jotka ajavat heitä surman suuhun, silpoutumaan ja tukehtumaan kaikenlaisiin „Mannerheimin loukkuihin“. Ja silloin on talonpojille ja henkisen työn tekijöille ennen pitkää selvenevä se totuus, että hei-

dän isänmaallisia tunteitaan käytetään herrain petostarkoituksiin, että heidän hengellään ja verellään keinottelee pieni, tunnoton, kaikkia isänmaallisia tunteita vailla oleva ulkomaalaisten imperialististen sotaprovokaattorien kätyrikopla.

Totuus Neuvostoliiton ja Punaisen Armeijan todellisista tarkoituspäristä, se totuus, että Punainen Armeija ei ole tullut Suomeen valloittajana, vaan Suomen kansan auttajana, on pian raivaava tiensä laajojen kansankerrosten keskuuteen Suomessa.

Neuvostoliiton Punainen Armeija on sosialismin ylevän hengen läpitunkema armeija. Se kunnioittaa toisten kansojen vapautta. Se on sosialistisen maan armeija, joka ei ole koskaan loukannut, vaan aina kannattanut pienten kansain itsenäisyyttä ja riippumattomuutta.

Neuvostoliitto ei ole milloinkaan tahtonut anastaa Suomen maa-aluetta, eikä se sitä tarvitse. Sillä on maata itsellään yllin kyllin, vieläpä toisillekin antaa. Se lahjoitti Liettuan tasavallalle Vilnan kaupungin yhdessä laajan maa-alueen kanssa, ja Suomen Kansanvaltaiselle Tasavallalle se on lahjoittanut koko Itä-Karjalan.

Neuvostoliitto tahtoo elää rauhassa, ystävydessä ja liitossa Suomen kansan kanssa. Neuvostoliitto ei aio vähimmässäkään määrässä loukata Suomen valtiollista vapautta, vaan antaa sille sanansa, eikä se ole koskaan sanaansa syönyt.

Miksi sitten sota ja hävitys?

Tähän kysymykseen on vaadittava vastausta niiltä, jotka ovat syyllisiä tämän sodan alkamiseen: Valko-Suomen hallitusherroilta. Miksei-

vät he suostuneet Neuvostohallituksen tarjoamaan molempien maiden etujen mukaiseen sopimukseen turvallisuuskysymyksen järjestämisestä? Miksi he vastasivat Neuvostohallituksen sovinnolliseen ehdotukseen röyhkein uhkauksin, miekankalisteluin, panivat koko sotakoneistonsa käyntiin, aloittivat silmittömän kansallisten intohimojen lietsannon?

Mikseiivät nuo herrat vielä nytkään, varman tappionsa lähestyessä, tunnusta vararikkoa, lopeta sotaa, vaan jatkavat hyödytöntä verenvuodattusta, jatkavat venäläisvihan lietsomista ja valehtelemista, ajavat kymmeniä tuhansia Suomen nuorukaisia toivottoomaan sotaan?

Siksi, että nuo hallitusherrat tahtovat oman valtansa säilyttämiseksi vuodattaa virtanaan Suomen kansan verta.

Suomen kansa haluaa sodan pikaista lopettamista, rauhaa. Mutta Mannerheimin, Rydin ja Tannerin hallituskopla ei tahdo, eikä se kykenekään rauhaa palauttamaan. Se on niin pahasti sotkeutunut omiin punomiinsa sodan pauloihin, että se ei pääse niistä irti edes senkään jälkeen, kun on käynyt ilmeiseksi, että ne vierasmaalaiset „gentlemannit“, joiden yllytyksestä nuo Suomen hallitusherrat aloittivat sodan, ovatkin syöneet sanansa, eivät anna heille tehokasta apua, vaikka niin auliisti lupailivat.

Oikeassa ovat Leningradin sotilaat, jotka Suomen armeijan sotilaille kirjoittamassaan vetoomuksessa lausuvat mielipiteenään, että Mannerheimin, Rydin ja Tannerin hallituskopla ei ole sen arvoisen, että sen puolesta kannataisi verta vuodattaa. Punaisen Armeijan sotilaat kirjoit-

tavat Suomen armeijan sotilaille:

„Neuvostomaan väki haluaa, että Suomessa olisi hallitus, joka ei uhkasi Neuvostoliiton turvallisuutta, ei uhkasi Leningradin turvallisuutta tekemällä teidän kotimaanne suurvaltain hyökkäyksen astinlaudaksi Leningradia vastaan.

Neuvostomaan väki haluaa, että Suomessa ei olisi Neuvostoliittoa kohtaan vihamielinen, vaan ystävällinen hallitus.

Mitään muita tarkoituspäriä ei Neuvostoliiton hallitus eikä sen Punainen Armeija aja.“

Punaisen Armeijan sotilaat eivät tunne pienimmässäkään määrässä kansallisuutta suomalaisia kohtaan. Jokainen puna-armeijalainen on täysin tietoinen siitä, että hän ei ole sodassa Suomen kansaa, vaan tämän kansan vihollisia ja sortajia vastaan. Tunnettua on, että puna-armeijalaiset kohtelevat hyvin vangeikseen joutuneita Suomen armeijan sotilaita. Valkoisten vallasta vapautettujen seutujen asukkaat tietävät kertoa siitä toverillisesta kohtelusta, huomautuvaisuudesta ja huolenpidosta, jota he saavat osakseen puna-armeijalaisten taholta kaikkialla, missä heitä tapaavat.

Valkoisen armeijan asetakkeihin puettuja suomalaisia työläisiä, talonpoikia ja henkisen työn tekijöitä ei Punainen Armeija pidä vihollisina. Niin kauan kuin Suomen sotahullujen hallitusherrain onnistuu, vaikkapa vain julman terrorin ja häpeämättömän kansan pettämisen, „isänmaan puolustuksen“ valheen avulla, pitää yllä valkoista rintamaa Mannerheimin, Valleniuksen ja Östermanin tapaisten lahta-

rikenraalien komennossa, niin ei Punaiselle Armeijalle jää muuta neuvoksi kuin suunnata iskunsa koko tuota aseellista voimaa vastaan, kunnes sen vastarinta on lopullisesti murrettu. Ei kukaan, joka vähänkään ymmärtää sodankäyntiä, voi vaatia Punaisen Armeijan sotilailta, että he taistelun aikana voisivat tehdä eron tietoisien kansanvihollisten ja näiden terrorisoimien, väkisin mobilisoidujen sotilaiden välillä, niin suuresti kuin sitä jokainen Punaisen Armeijan sotilas haluaisikin.

Niin kauan kuin sotaa jatkuu, vallitsevat siinä sodan lait. Suomen valkoisen armeijan sotilaiden on tehtävä tästä asiantilasta omat johtopäätöksensä: saada sota loppumaan, lakata tottelemasta lahtarikenraalien käskyjä, huutaa alas Rydin, Tannerin ja Mannerheimin kavaltaajakopla, solmia ystävyys Punaisen Armeijan sotilaiden kanssa. Ainoa järkevä neuvo, joka Suomen valkoisen armeijan sotilaille tässä kohtalokkaassa tilanteessa voidaan antaa, on Leningradin sotilaspiirin Punaisen Armeijan sotilaiden antama ystävän ja toverin neuvo:

„Siis teidän oman etunne vuoksi lopettakaamme verenvuodatus ja ojentakaamme kättä toisillemme, niinkuin työnraataja toiselle työnraatajalle kättä ojentaa.

Lopettakaamme verenvuodatus, ryhtykäämme ~~keskustamaan~~ **veljeilemään** ja kohottakaamme yhdessä eläköönhuuto OTTO KUUSISEN johdolla toimivan Suomen Kansanhallituksen kunniaksi.

Vakuutamme teille, että tämä on varmin keino saada sota loppumaan ja rauha voimaan.“

Punainen Armeija ja kansa

„Meillä“, sanoo toveri Stalin „...kansa ja armeija muodostavat yhden kokonaisuuden“.

Tämä on tavattoman suuri etu maan puolustuksessa. Se merkitsee sitä, että maan armeijalla on ei ainoastaan luotettava, vaan myöskin sitä toimekkaasti auttava selkäpuoli. Selkäpuolen muodostaa koko kansa, ja armeija, jota tukee koko kansa, pystyy ennen kuulumattomiin sankaritekoihin. Sellainen armeija voi millä hetkellä ja missä määrin tahansa suurentaa mieslukuaan ja juuri siten lisätä taistelumahtiaan. Sellainen armeija on voittamaton.

Toisin on asia kapitalistisissa maissa. Siellä ovat armeija ja kansa **vastakkain**. Siellä on niiden välillä kokonainen kulu. Eikä asia tietenkään ole niin, etteivät hallitukset ja niiden kenraalit käsittäisi, miten tavattoman suuri strateginen merkitys on armeijan ja kansan yhtenäisyydellä. Ei, ne käsittävät sen erinomaisen

hyvin, mutta ne eivät sitä kykene aikaan saamaan. Armeija on niille väline kansan pitämiseksi herruutensa alla, työväkevien joukkojen lanistamiseksi. Kansanjoukot siellä tuntevat (silloinkin kun eivät sitä selvästi tajua), että armeija palvelee niille vieraita tarkoituspäriä, riistäjiensä — kapitalistien ja kartanonherrojen luokkaetuja. Ne tuntevat, että armeija on niille vaara ja siksi ne vierovat ja pelkäävät sitä. Hallitus taas puolestaan pelkää työväkevien joukkojen poliittista vaikutusta armeijaan. Se kaikin tavoin eristää armeijan kansasta, niin ettei sotilaisiin „tartuisi“ luokkasolidarisuuden tunto eivätkä ne kieltäytyisi ampu- masta luokkaveljiään.

Eräiden kapitalistimaiden hallitukset menevät vieläkin pitemmälle. Samalla kuin ne lietsovat julkeaa valloituskiikkaa toisia kansoja kohtaan, antavat ne armeijantehtäväksi alituisesti terrorisoida omaa kansaansa. Armeijan on petomaisella väkivallalla synnytet-

tävä kauhua kansanjoukoissa. Ja vaikkakin näiden maiden hallitusherrat tietävät, että terrori synnyttää ei ainoastaan kauhua, vaan myöskin **vihaa** kansanjoukkojen keskuudessa, niin entisajan tyrannien tavoin he lohduttavat itseään sillä, että „vihatkoot, kunhan pelkäävät!“ On ymmärrettävää, etteivät tuollaiset hallitusherrat voi muuten pitää kurissa kansaa, mutta helppo on arvata, millainen tilanne tällöin muodostuu armeijan selkäpuolella.

Aivan toisenlaista periaatetta pitää Punainen Armeija ohjeenaan. Jokaisella teolla se pyrkii lujittamaan kansanjoukkojen **rakkautta** itseensä. Ja ne rakastavat sitä. „Meillä armeijaa rakastetaan, sitä kunnioitetaan, siitä pidetään huolta“ — sanoo toveri Stalin. Sillä se ei ole niille, kansanjoukoille vieras, vaan niiden „oma armeija, joka ei palvele herroja, vaan entisiä orjia, jotka nyt ovat vapautettuja työläisiä ja talonpoikia“.

Neuvostoliiton puna-armeijalaiset, lentäjät ja rajavartiolaiset, olivatpa he missä tahansa, näkevät väestön kaikkialla maassa olevan aina valmiin auttamaan heitä taistelu-tehtäviensä täyttämässä, ja

he taas auttavat alituisesti talonpoikia taloustehtävissä ja kulttuurityössä.

Neuvostoliiton kansat muodostavat yhtenäisen, sopuisan perheen, jota riistäjäluokkien tuhtia hävityksi ei luokkaristiiriidat ole hajottamassa. Niiden joukossa ei ole sorrettuja eikä sortavia kansakuntia ja sen vuoksi ei ole aiheita kansallisuustaisteluun. Jokaisella niistä ja kaikilla kansallisuuksilla yhteisesti on valtavia saavutuksia suojeltavana. Neuvostoliiton korkeimman Neuvoston vaalit ovat kaikkien havainnollisimmin osoittaneet, että koko neuvostokansa on yhtynyt tiiviisti neuvostohallituksensa ja Lenin-Stalinin puolueen ympärille.

Tästä käy ymmärrettäväksi, miksi neuvostohallitus ja bolshevistinen puolue eivät varjele Punaista Armeijaa kansan läheisyydeltä, vaan päinvastoin opettavat sitä nojaamaan kansan tukeen. Hehkuvan neuvostopatriotismin eläyttämän 183-miljoonaisen kansan rakkaudessa ja tuesta — siinä on Punaisen Armeijan ehtymätön voimanlähde!

Punainen Armeija — sankarien armeija

KANSAN SANKARI

Sydämellinen yksinkertaisuus ja huomaavaisuus ovat hänen luonteenomaisia piirteitä, jotka ovat syöpyneet hänen lapsuudesta asti.

Ugrjumov, työläisen poika, myöhemmin itse työläinen, on kansansa uskollinen poika. Nuoruusvuosistaan alkaen hän piti kertomuksista, joissa kuvattiin kansalaissodan sankareita. mainehikkaan Punaisen Armeijan jaloja tehtäviä ja päämääriä. Nyt on hänestä itsestään tullut sankari.

38 vuoden ikäisenä toteutui hänen toiveensa saada ase kädessä puolustaa isänmaataan. Punaisen Armeijan riveissä on hän lähtenyt puolustamaan Leningradia, puolustamaan Suomen kansaa sen taistelussa sotavimmaista valkoista hallitusta vastaan.

...Tykistövalmistelun jälkeen valloitti kapteeni Ugrjumovin komppania N-seudun metsäkummut ja peltoaukeamat. Hengähtämättä he ajoivat vihollista takaa. Ugrjumov vaati alimmilta päälliköiltään manööveraustaitoa, vihollisen iskemistä sivustalta. Hän vaati mitä ankarinta kuria.

— On ammuttava vain silloin, kun vihollinen ilmestyy takapöydästä.

Miinanheitäjäille hän jakeli tehtäviä. Nopeat miinanheitäjä heittivät miinojaan juoksuhautoihin ja pengermiin. Sieltä kumahtelivat räjähdykset. Ilmaan kohosivat sakeat savupilvet. Rautatie oli valloitettu.

Kapteeni Ugrjumov teki silmänräpäyksessä uuden päätöksen:

— On vallattava rautatieasema, hyökkättävä eteenpäin! Taistelun menestystä täytyi jouduttaa. Pataljoona, jolla

on paljon konekivääreitä ja miinanheitäjiä, palaa halusta hyökätä eteenpäin. Kasvoilostavat innostusta. Kädet puristavat lujasti asetta. Kapteenin itsensäkin on vallannut taistelun ja voiton into ja hänen komppaniansa lähtee eteenpäin.

Liikkuminen kävi vaikeammaksi, mutta eteenpäin täytyi mennä. Hämärtää ja sataa räntää. Soturit kiipeilevät valkosuomalaisen asettamien esteiden yli, uupuen raskaista ammus- ja asekanamuksistaan. Yöhön mennessä asema oli ja aivan lähellä, mutta sen edessä oli valkosuomalaisten vahvat linnakkeet. Hyökätä suoraan linnakkeita kohti merkitsi suurta mieshukkaa, jäädä yöksi lumelle makaamaan ei myöskään käy. Kapteeni huolehti ensi kädessä sotilaitensa terveydestä.

Kapteeni Ugrjumov tekee päätöksensä: on valloitettava N-paikkakunnan itäinen osa. Sinne suuntasivat kulkunsa kohta myöskin muut pataljoonat. Jyristen lähestyi tankki-komppania.

Puolen yön aikaan hyökkäsivät valkoisen armeijan joukot joka suunnalta. Kapteeni Ugrjumov löi takaisin kaikki, niin ensimmäisen kuin toisen seuraavakin vihollisen hyökkäykset. Aamun sarastessa puna-armeijalaiset valtasivat aseman.

Tuona yönä ei kapteeni mennyt levolle ollenkaan... Aamulla hän puhui jälleen varmasti ja tulisesti, hänen äänessään kuvastui valtava usko voimiinsa:

— Suoritimme tehtävämme kunnialla. Ja olisiko toisin voinut ollakaan? Oikeushan on meidän puolellamme.

V. T.

NEUVOSTOLIITON SANKARIT (vasemmalta oikealle) G. S. PULJKIN, N. S. UGRJUMOV, A. Y. KROHALJEV.

123:nneen divisionan rautainen rynnistys

Suomen metsissä on ankara talvi. Vahvan lumen peittämien järvien ja soiden yllä leijailevat sumupilvet. Hyttävän purevana puhalttaa lounaisuuli, pyryttään lunta silmille ja kirpeästi purren poskipäitä.

Lunta ja pakkasta uhmaten puna-armeijalaiset käyvät taisteluun. Lujasti puristavat heidän pakkasen karaisemat kouransa kylmää terästä ja heidän ahavoituneilla kasvoillaan on lujouden ja päättäväisyyden miehekäs ilme. Tuuheiden kulmakarvojen alta katsovat rauhalliset ja valppaat silmät. Mikään ei mene noiden katseiden ohi. He tuntevat vihollisen juonet, astuvat rohkeina niitä vastaan ja tulisessa taistelussa ei yksikään lihas heidän kasvoillaan värähdä.

Ilma ja maa ympärillä tärisee tykkien jylinästä. Puna-

armeijalaiset heittäytyvät juoksuhautoihin. Tähistyspaikalta näkyy pieni kukkula vihollisen puolella. Se on hyvin naamioitu rautabetoninen konekiväärilinnake. Tuon tuostakin sen peittää ilmaan kohoava lumi- ja multapilvi. Ja kuin salaman välkkeessä näkyvät suuren maanalaisen linnakkeen mustat ampumajaket.

Sitoen valkoisen suojapukunsa viimeistä nauhaa ja tunnustellen granaattia vyölään sanoo joukko-osaston päällikkö Koltushev rauhallisesti:

— On jo aika ryhtyä hyökkäykseen!

Ja pitkin juoksuhautilinjaa kuuluu komento:

— Taisteluun!

Rauhallisena jokainen puna-armeijalainen ja päällikkö vielä kerran tarkastaa, onko kaikki kunnossa. Katseet

suuntautuvat päättävinä valkoisten juoksuhautojen — betonilinnakkeeseen, ikäänkuin sanoen: — Sinun täytyy murtua! Ei ole linnoitusta, jota neuvostosankarit eivät valloita.

Ketä ovat nuo sankarit? — He ovat Leningradin työläisiä, maaseudun kollektiivitalonpoikia, tavallisia neuvostolaisia. Heidän taisteltavat eri kansallisuudet: venäläiset, ukrainalaiset, valkovenäläiset, armenialaiset ja monet muut.

— Huomio! Tulta! Eteenpäin!

Ja kuin yksi mies syöksyvät kaikki ylös juoksuhaudasta.

Valkosuomalaisten juoksuhaudasta ja linnakkeista tulee tuiskuna tulta. Mutta lyhyin juoksusiirroin, vastustamattomasti lähestyy sankarillinen (jatkuu 4 siv.)

Lenin ja Stalin Punaisen Armeijan luojina ja järjestäjinä

Punaisen Armeijan ovat luoneet ja järjestäneet Neuvostoliiton bolshevikien puolue, sen nerokkaat johtajat, Lenin ja Stalin. Heidän henkilökohtaisella johdolla suoritettiin valtavan suuri työ Punaisen Armeijan muodostamiseksi, järjestämiseksi ja lujittamiseksi. He laativat strategiset taistelusuunnitelmat, kasvattivat armeijalle pelottomat ja kykenevät päälliköt ja poliittiset komissaarit.

Heti vuoden 1917 Lokakuun vallankumouksen jälkeen näkivät Lenin ja Stalin, että ilman aseellista puolustusta ei sosialistinen Neuvostotasavalta voi pysyä pystyssä. Vain sotataidon kaikkien sääntöjen mukaan järjestetty säännöllinen työläisten ja talonpoikain armeija voi lopullisesti murskata vastavallankumoukselliset

voimat maan sisällä ja torjua ulkoisen intervention.

Tammikuun 28 päivänä vuonna 1918 allekirjoitti V. I. Lenin asetuksen työläisten ja talonpoikain Punaisen Armeijan muodostamisesta. Siinä määriteltiin Punaisen Armeijan muodostamisen perusperiaatteet:

1) Punainen Armeija muodostuu työtätekevien luokkien kaikkein tietoisimmista ja järjestyneimmistä aineksista.

2) sen riveissä tulevat palvelemaan kaikki 18 vuotta täyttäneet sosialistisen Neuvostotasavallan kansalaiset, jotka ovat valmiit antamaan kaikki voimansa, vieläpä henkensäkin Lokakuun vallankumouksen saavutusten, neuvostojen vallan ja sosialismin puolustamiseksi.

Lokakuussa vuonna 1918,

jolloin nuorta Neuvostotasavaltaa uhkasi sisäisen vastavallankumouksen ja ulkoisen intervention vaara, lausui Lenin:

„Me päätimme saada 1.000.000-miehisen armeijan keväseen mennessä, nyt me tarvitsemme kolme miljoonaa miestä käsittävän armeijan. Me voimme saada sen ja me saamme sen.“

Suuren johtajan ohje täytettiin. Neuvostokansa lähetti parhaat voimansa Punaisen Armeijan riveihin. Lähes 300 tuhatta kommunistia, yli puolet koko kommunistisen puolueen jäsenmäärästä, oli silloin Punaisessa Armeijassa.

Neuvostomaan puolustuksen johdossa oli proletariaatin vallankumouksen nerokas johtaja Vladimir Iljitsh Lenin. Hän johti maan korkeimman sotilaselimen, Puolustusneuvoston työtä. Leninin työhuone Kremlissä oli todellinen maanpuolustuksen esikunta. Sieltä johdettiin Punaisen Armeijan joukko-osastojen muodostamista, rintaman ja selkäpuo-

len lujittamista ja Punaisen Armeijan varustamista sotatarpeilla. Siellä laadittiin ja vahvistettiin tärkeimmät strategiset taistelusuunnitelmat.

Leninin lähimpänä apulaisena oli Stalin. Yhdessä he suunnittelivat Punaisen Armeijan tärkeimmät sotaliikkeet, joista riippui neuvostovallan kohtalo. Stalin järjesti ja loistavasti johti Tsaritsinin sankarillista puolustusta, Judenitshin, Denikinin, Wrangelin ja Puolan paanien rosvojoukkojen murskaamista. Hänet lähetti bolshevikien puolueen Keskuskomitea rintamalta toiselle, aina sinne, missä tilanne oli kaikkein vaarallisin. Siellä otti hän johdon rautaisiin käsiinsä, sai aikaan murroksen ja pelasti tilanteen rintamalla.

Vuonna 1918 hyökkäsivät valkokokenraali Krasnovin rosvojoukot Tsaritsiniin uhaten eristää maan keskuksen tärkeimmistä vilja-alueista ja valmistaen laajaa hyökkäystä Neuvosto-Venäjää vastaan. Stalin lähetetään sinne. Yhdessä

sä Voroshilovin kanssa puhdistaa hän lyhyessä ajassa Tsaritsinin pettureista, lujittaa puolue-, neuvosto- ja ammatillisten järjestöjen johtoa, saa aikaan vallankumouksellisen kurin sotajoukoissa ja yhdistää hajanaiset joukko-osastot parhaimmiksi rykmenteiksi ja divisiooneiksi. Muutamassa päivässä tulee Tsaritsinista voitettamaton linnoitus.

Vuoden 1919 alussa järjesti Entente kaikkien vastavallankumouksellisten voimien yhdistetyn hyökkäyksen Neuvosto-Venäjää vastaan. Kenraali Koltshakin piti antaa pääiskusta. Silloin antoi bolshevikien puolue tunnukseen: „Kaikki Koltshakia vastaan!“ Lenin ja Stalin laativat konkreettisen vastahyökkäyssuunnitelman. Koltshakin 300-tuhantinen armeija tuhottiin täydellisesti.

Saman vuoden kesällä järjesti Entente hyökkäyksen Pietaria vastaan. Hyökkäystä (jatkuu 4 siv.)

123:n divisionan...

(alku 3 siv.)

jalkaväki vihollisen juoksuhaudalinjaa. Vielä hetkinen, ja „hurraa“-huudon kajahtaessa ryntäävät he juoksuhautoihin, vallaten ne.

Akkiä hyppää puna-armeijalainen, leningradilainen viilari Tarakanov juoksuhaudasta ja syöksyy ensimmäisenä linnaketta kohden. Hänellä oli kypsytetty rohkea suunnitelma: käydä pelottavalla nopeudella linnakkeen kimpuun.

Tarakanovin esimerkin inostamana syöksyy pian koko osasto juoksujalkaa linnaketta kohti.

Soturit lähestyvät sitä sivustalta.

— Tässä on tervehdys Mannerheimille! — huutaa Tarakanov ja linnakkeen ampuma-aukkoon lentää kaksi granaattia.

Linnakkeessa hämmennytään. Tuli lakkaa...

— Tukkikaa ampuma-aukko kivillä! — kuuluu komento.

Ja betonista tehdyt ampu-
ma-aukot tukitaan suurilla kivillä. Ankarasta tuesta huolimatta sankarilliset puna-armeijalaiset piirittävät äkkirynnäköllä linnakkeen ja valtaavat sen.

Pataljoonassa on postinkantajana eräs hiljainen nuorukainen Josef Stepanjuk. Hän jakaa lehtiä ja kirjoja.

— Hän on meidän täysivaltainen edustajamme kotiosissa, — nauravat puna-armeijalaiset. Kun Stepanjuk saapuu, silloin saapuu myös kirjoja ja terveisiä kotoa, sen tietävät soturit.

Mutta kerranpa vaatimaton postiljooni huomaa tulilinjalle saavuttuaan, että valko-suomalaiset ampuvat erään linnakkeen ampuma-aukosta.

— Lähdetäänpä, pojat vieraiksi tuonne! Katsokaamme, minkälainen tuo linnake on! — virkkaa hän tovereilleen.

Stepanjukin mukana joukko puna-armeijalaisia lähestyy linnaketta ja täyttää sen ampuma-aukon kivillä.

Tämän tehtyä Stepanjuk kolkuttaa kiväärinperällä linnakkeen seinään ja huutaa:

— Tulkaa ulos, antautukaa...

Linnakkeesta ei tule ketään ulos. Etulinakkeita ei ole ollut juuri muille kuin upseereille ja suojeluskuntalaisille. He eivät uskalla tulla esiin. Stepanjuk huomaa savutorven. Hän lähestyy sitä ja heittää linnakkeeseen kaksi granaattia.

Voimakas räjähdys. Ja kuolonkauhuisen vihollisen on pakko tulla ulos linnakkeesta. Konepistoolien aseistautuneista upseereista selvittää vain vaitta. He antautuvat.

Tällä välin haavottunut puna-armeijalainen Jakovlev repii valkeasta suojuspuvustaan palasen, värjää sen verrellään ja asettaa linnakkeeseen lipuksi. Tämän tulessa hulmuavan punalipun nähtyään puna-armeijalaiset ryntäävät koko linjalla.

Linnake saarretaan. Soturit hyökkäävät eteenpäin ja pian on vihollinen lyöty kaikista linnakkeeseen johtavista juoksuhaudoista.

Pimeät raput johtavat maanalaiseen linnakkeeseen, jota vihollinen kutsui „jättiläiseksi“. Paksut rautabetoniset seinät. Riippuvuoteita. Heitteelle jätettyjä viinapulloja. Puna-armeijalaiset naurahavat:

— Lyötiinäs kerrankin „jättiläisen“ hartiat maahan.

Ja jokainen heistä tuntee ylpeyttä ja suurta iloa armeijansa menestyksestä, kunnias-
ta saada olla sankarillisen, Leninin kunniamerkillä palkitun divisionan soturi, divisionan, jonka maine tulee elämään kautta sukupolvien.

LIETTUALAINEN LEHTI SOTATOIMISTA SUOMESSA

Liettualainen lehti „Oventblatt“ julkaisi t. k. 19 p:nä katsauksen sotatoimiin Suomessa. Tässä katsauksessa sanotaan mm.:

„Sotaliikkeillä Suomessa oli sodan alussa itse asiassa vain valmisteleva luonne. Neuvostoliiton armeija vasta tutustui niinä päivinä sodan käyntiehtoihin Suomessa. Suomen keskiosassa tunkeutui Punainen Armeija syväälle Suomen alueelle. Mutta alkanut pakkaset, jotka olivat ankarammat kuin mitä vuosisadan kuluessa on nähty, aiheuttivat sotatoimien hiljenemisen Suomessa.

Ulkomaiden sanomalehtimiehet ennustivat Neuvostoliitolle samanlaista tappiota Suomessa, kuin Napoleon kärsi Venäjällä talvella vuonna 1812. Nämä ennustukset eivät pitäneet paikkaansa. Suomen ei onnistunut käyttää hyväkseen keskeytystä sotatoimissa oman asemansa parantamiseksi huolimatta siitä, että Punaisen Armeijan asema oli hyvin vaikea. Perääntyvä Suomen armeija hävitti ja poltti kaikki tiellään, pakottaen puna-armeijalaiset jäämään taivasalle 50 asteen pakkasessa.

Nyt päätti Punainen Armeija murtaa Suomen puolustuslinjan, joka sulki tien kaikkiin Suomen tärkeimpiin keskuksiin. Sotilaallisessa mielessä tämä oli hyvin vaikea tehtävä. Kuten tunnettua, eivät molemmat sotaakäyvät puolet lännessä tähän mennessä ole uskaltaneet hyökätä vihollisen linnoitettuja asemia vastaan. Samat insinöörit, jotka ovat rakentaneet Maginot- ja Siegfriedlinjat, ovat rakentaneet myöskin Suomen puolustuslinjat. Objektiivisten asiantuntijoiden mielipiteen mukaan eivät Suomen puolustuslinjat ole

heikommat kuin ranskalaiset tai saksalaisetkaan.

Neuvostojoukkojen hyökkäys Suomen puolustuslinjoja vastaan on ensimmäinen tämänlaatuinen sotaliike nykyaikaisten sotien historias-
sa. On muistettava, etteivät saksalaiset ja italialaiset kahden vuoden kuluessa voineet murtaa sellaista heikkoa linnoitusta kuin Madrid, jota ympäröivät kolmelta puolelta vihollisarmeijat ja jolla ei ollut minkäänlaisia teknillisiä välineitä puolustautuakseen teknillisesti hyvin ja valtavalla asemäärällä varustettua vihollista vastaan. Mutta tästä huolimatta vallattiin Madrid vasta sisällä tapahtuneen mullistuksen ansiosta.

Nykyaikainen Maginot-linja on nyt murettu 16 päivän kuluessa ensi kerran historiassa, ja epäilemättä tulevat sotaakäyvät puolet länsirintamalla käyttämään tätä kokemusta laajalti hyväkseen.

Mannerheimin linjan murtaminen, joka on suoritettu ennenkuulumattomalla vauhdilla ja verrattoman järjestyneesti, lähentää sodan loppua Suomessa.

Suomen puolustuslinjojen murtumisen perusteella voidaan arvella, että Suomen sota tulee pian päättymään ja siten tulee hävitettyä yksi Euroopan kaikkein vaarallisimmista sodan pesäkkeistä, jonka ovat saaneet aikaan siviiliset poliittiset tekijät“.

RUMANIALAINEN AIKAKAUSLEHTI PALJASTAA ENGLANTILAISS-RANSKALAISEN IMPERIALISTISEN SALALIITON

Bukarest, 20 helmikuuta. Jassyn kaupungissa ilmestyy kirjallispoliittisen aikakauslehden „Insermur Jassyn“ helmikuun numerossa, ulkomaa uutisten osastolla on julkaistu Mirtsea Raziun kirjoitus „Totta eikä propagandaa“. Tässä kirjoituksessa esittää kirjoittaja, että Englannin ja Ranskan sota Saksaa vastaan ei ole antanut minkäänlaisia tuloksia. Sota, lausuu kirjoittaja, ei saa kannatusta sotaakäyvien maiden kansojen keskuudessa, varsinkaan Englannissa ja Ranskassa. Tämän lisäksi näyttävät Englanti ja Ranska nyt koko maailman silmissä hyökkääjiltä, koska ne ovat kieltäytyneet rauhanneuvotteluista Saksan kanssa. Tämän jälkeen siirtyy kirjoittaja Neuvostoliiton ja Suomen välisiin suhteisiin. Hän huomauttaa, että Neuvostoliittoa vastaan ei taistele Suomen kansa, vaan Suomen kansan riistäjät, jotka voivat menettää hyvinkin paljon siinä tapauksessa, että Suomeen pystytetään kansanvaltainen järjestelmä.

Kirjoittaja luonnehtii valko-suomalaisten päämiestä Mannerheimia seuraavaan tapaan: „On tunnettua, että hän on entinen tsaarin kenraali. Kun Suomi sai riippumattomuutensa, ryhtyi Mannerheim verisiin vainotoimenpiteisiin kaikkia kansanvaltaiselle järjestelmälle myötämielisiä vastaan. Kymmeniä tuhansia ihmisiä suljettiin vankiloihin. Tähän aikaan muodostettiin Suomen armei-

ja, joka pantiin kokoon ensi tilalla Mannerheimin järjestelmälle henkeen ja vereen saakka uskollisista suojeluskuntalaisista“.

Kirjailija tekee myrkyllisesti pilkkua Englannin ja Ranskan sekä sen kintereillä seuraavasta Rumanian lehdistöstä, jotka ovat tulvillaan Suomen ja Neuvostoliiton välisiä suhteita koskevia sepuksia.

„Ulkolaiset tietotoimistot — lausuu kirjoittaja — tarttuivat vimmoissaan Suomea koskeviin sota-aiheisiin. Kansainvälinen lehdistö on tulvillaan mitä kauhistuttavimpia ja ristiriitaisimpia tietoituksia. Venäläiset divisionat tuhoataan suunnilleen viikon sisällä, annetaan virallisia tietoja Afganistanissa ja Turkissa suoritettavasta mobilisatiosta Suomen avuksi. Tämä kaikki peruutetaan kuitenkin jo seuraavana päivänä.

Reuterin tietotoimisto alkoi joulukuun 27 p:nä, nähtävästi suomalaisten toimintaan tyytymättömänä, omaksi kauhukseksi „hyökkäyksen“ Leningradin-Muurmannin rautatietä vastaan. Lukemattomia kertoja on tämä rautatie Reuterin tietojen mukaan tuhottu ja... yhtä monta kertaa on nämä tiedot peruutettu“.

Selittäen tätä englantilais-ranskalaisen lehdistön kamppailun perustaa lausuu kirjoittaja: „Sen tarkoitus on selvä — naamioida liittolaisten täydellinen toimettomuus länsirintamalla.

Ruotsalaiset „vapaaehtoiset“ pakenevat Mannerheimin joukoista

Tukholma, 21 helmikuuta. Ruotsalainen lehti „Norrbottens Kuriren“ tiedottaa valko-Suomessa olevien ruotsalaisten „vapaaehtoisten“ keskuudessa joku aika sitten suoritetusta puhdistuksesta. „Vapaaehtoisten taistelukuntoisuus — kirjoittaa lehti — on hyvin alhainen. Mitä enemmän heitä opetetaan ja harjoitetaan, sitä

enemmän heidän mielialansa laskee“.

Väkipakolla värvätyt ruotsalaiset „vapaaehtoiset“, jotka ovat omakohtaisesti saaneet kokea mannerheimiläisen todellisuuden kauhuja, pakenevat valko-Suomesta „vapaaehtoisten“ joukoista.

TOIMITUSKUNTA.

Lenin ja Stalin Punaisen Armeijan luoja...

(alku 3 siv.)

johti kenraali Judenitsh. Leninin ehdotuksesta annettiin Pietarin puolustuksen johto Stalinille. Stalin laati nerokkaan suunnitelman Pietarin puolustamiseksi ja vihollisen tuhoamiseksi. Samanaikaisella iskulla maalta ja merenpuolelta valloitettiin kapinallisten hallussa olleet rannikkolinnoitukset. Judenitshin joukot kärsivät tappion ja pakenivat Eettiin.

Tänä aikana oli kavaltaja Trotski heikentänyt tahallaan Punaisen Armeijan asemia etelärintamalla. Se antoi Denikin vastavallankumoukselle armeijalle mahdollisuuden tunkeutua pohjoiseen päin. Eteläisestä rintamasta tuli päärintama. Puolue lähetti sinne Stalinin ja Voroshilovin. Heidän johdolla Punainen Armeija kahdessa kuukaudessa murskasi Denikin rosvojoukot.

Stalinin laatiman suunnitelman mukaan torjui Punainen Armeija Puolan paanien hyök-

käyksen ja löi murskaksi Wrangelin joukot.

Sankarillisesta työstä kansalaissodan rintamilla palkitsi Neuvosto-Venäjän Toimeenpaneva Keskuskomitea Stalinin Punaisen lipun kunniamerkillä.

Stalinin lähimpänä taistelutoverina Punaisen Armeijan järjestämisessä ja sen voittojen turvaamisessa on ollut Voroshilov. Voroshilovin nimeen liittyy sankarillisen Punaisen Armeijan koko historia. Hän on tämän mainion armeijan tunnustettu ylipäällikkö.

Stalin ja Voroshilov huolehtivat henkilökohtaisesti Punaisen Armeijan päällikköjen ja poliittisten työntekijäin kasvattamisesta ja armeijan varustamisesta uudenaikaisella aseistuksella: ensiluokkaisilla lentokoneilla, tankeilla, tykistöillä ja sotalaivoilla. Oikeutetusti tunnustetaan nyt Punainen Armeija maailman parhaimmaksi armeijaksi ei ainoastaan moraalisen ja poliittisen yhtenäisyy-

tensä, vaan myös teknillisen aseistuksensa puolesta.

Stalinin nimi on Punaisen Armeijan mahdin, taistelukykyisyyden ja järkkymättömyyden symboli. Stalinin nimi huulilla puna-armeijalaiset, päälliköt ja poliittisen työn tekijät astuivat taisteluun synnyinmaansa puolesta Hasanin järven luona, Halhin-Golan kentillä, Länsi-Ukrainassa ja Läntisellä Valko-Venäjällä.

Stalinin nimi huulillaan Leningradin sotilaspiirin puna-armeijalaiset käyvät sankarilliseen rynnistykseen mannerheimiläisiä sotaseikkailijoita vastaan puolustaessaan Leningradin kaupungin 3 1/2 miljoonasta väestöstä, karkoittaakseen Suomesta Englannin imperialisteille itsensä myyneen Rydin ja Tannerin koplan ja vapauttaakseen Suomen kansan ikiajoiksi kaikista valkoisista sotarosvoista.

KANSAN VALTA

27 p. HELMIKUUTA
v. 1940

SUOMEN TYÖTÄTEKEVIEN KANSANRINTAMAN ÄÄNENKANNATTAJA

N:o 22 (41)
TIISTAI

Mannerheimiläisten tihutöistä tehtävä loppu

Haavoittuneiden sotilaiden lappumisen ja talonpoikaistalojen polttamisista

Joku päivä sitten julkaistiin lehdessämme kauhistuttava tieto siitä, miten valkoiset raakalaisupseerit peräännyssään surmaavat Suomen armeijan haavoittuneet sotilaat. Myöhemmin saadut tiedot ovat vahvistaneet tämän julmuuden täysin todeksi. Mannerheimiläiset upseerit harjoittavat tosiaankin järjestelmällisesti haavoittuneiden sotilaiden lahtautamista.

Arvattavasti ne ovat siinä pitävään silmällä joitakin sotilaallisia näkökohtia, mutta joka ainoa vähänkin ajatteleva ihminen käsittää, ettei sellaisella ole mitään sotilaallista merkitystä. Saahan Punainen armeija haavoittumattomia sotilaita jatkuvasti vangiksi kymmeniittäin ja sadottain. Mikä merkitys voi tällöin olla sillä, että Suomen armeijan päällystö tuhoaa rintamalla haavoittuneet sotilansa, kun haavoittumattomat, vangiksi joutuneet suomalaiset sotilaat puhuvat mielellään kaiken, mitä tietävät.

Omien haavoittuneittensa surmaaminen on siis niin mielellöntä törkeää raakuutta, että sitä voi harjoittaa vain sellainen lahtarijohto, kuin Suomen mannerheimiläisellä armeijalla on, sellainen päällystö, joka pitää omia sotilaitaan vain halyeksittavina välikappaleinaan, joiden kanssa voi menetellä miten rikollisesti tahansa.

Samaa on sanottava myös tämän päällystön menettelystä polttaessaan järjestelmällisesti talonpoikain taloja. Jos he sotatoimien alkuaikana olisivatkin kuvitelleet voivansa siten vaikeuttaa ja pidättää Punaisen Armeijan etenemistä rajaseudulla, niin luulisihan heidän itsensäkin tuki nyt jo käsittävän, ettei sillä voi olla mitään sanottavaa sotilaallista merkitystä. Kaikki näkevät, että Punainen Armeija on hyvin kestänyt kovimmatkin pakkaset edetessään juuri siellä, mistä lahtariupseerit ovat polttaneet kaikki talot. Mitä sotilaallista merkitystä siis voi olla sillä, että Suomen valkoisen armeijan päällystö ja suojeluskuntalaisupseerit jatkavat yhä järjestelmällistä talonpoikaissumuksien polttamista. Punaisen Armeijan Leningradin Sotilaspiirin tiedonannossa t.k. 18 päivästä kerrottiin jäl-

leen, miten valkoiset peräännyssään Karjalan kannaksella sytyttivät kylät tuleen. Niin ne tekivät jo aikaisemmin Suojärven ja Salmin pitäjien lukuisissa kylissä, niin ne ovat tehneet Suomussalmen kylissä. Se osoittaa niin tavatonta hävitysraivoa, että tosiaan vain sellaiset silmittömät oman kansan viholliset kuin mannerheimiläiset voivat tehdä itsensä siihen syytäviksi.

Sota tulee päättymään eikä siihen enää mene pitkää aikaa. Mannerheimiläiset päällikötkin tietävät, että heidän laulunsu lähenee pikaisesti loppuaan. Mutta heidän tuntoaani ei lainkaan paina niiden ihmisten kohtalo, joiden taloja he polttavat. Päinvastoin, tietäen oman tuhonsa olevan edessä ne tahtovat saattaa koko kansan turmioon yrittämällä tuhota Suomen talonpoikaisten väestön elinehdot.

Näistä tihutöistä on tehtävä loppu ja mitä pikemmin, sitä

parempi. Se on ensi kädessä Suomen armeijan sotilaiden oma tehtävä. Ei ainoakaan suomalainen sotilas, jolle kansan kohtalo on kallis, voi hyväksyä lahtarien moista riehumista, joka ilmenee niin talojen polttamisessa, kuin oman armeijan haavoittuneiden sotilaiden lahtautamisessakin. Kauvanko vielä siedätte noiden kansamme vihollisten tihutöitä?

Kauvanko, Suomen armeijan sotilaat, annatte vastaanpanematta mannerheimiläisen koplakunnan ajaa itseänne surman suuhun ja jatkaa lahtari-raakuuksiaan?

Kansamme etu ja tulevaisuus vaatii, että te, Suomen armeijan sotilaat, päättäväisesti kieltäydyste taistelemasta mannerheimiläisen koplakunnan vallan säilyttämiseksi. Silloin tulee maahan rauha ja Kansanvalta voimaan.

UUPUMUS MANNERHEIMIN ARMEIJASSA

Puna-Armeijan vangiksi joutunut alikersantti Eero Kilpiäinen kertoi, että Mannerheimin armeijan sotamiehet ovat uupuneet.

„Sotamiehiä ei riitä, — sanoi hän — siksi asemissaan oleva miehistö saa liian vähän nukkua. Punaisen Armeijan hyökkäyksen pelosta upseerit eivät anna nukkua — pitävät meitä kaiken aikaa tulilinjalla. Kahden kolmen tunnin unilasketaan jo ylellisyydeksi. Hermoston jännitys on niin

suuri, että monet eivät sitä jaksakaan kestä, vaan pakenevat rintaman selkäpuolelle. Toisinaan kuluu useampia päiviä, etteivät sotilaat saa lainkaan ruokaa.

Upseerit ovat harvoin tulilinjalla. Komppanian päällikkö emme ole kertaakaan nähneet. Joukkueen päällikkö, väpeli Hänninen, käy tulilinjalla antamassa vain määräyksiä, jonka jälkeen hän piiloutuu selkäpuolen korsiin.

Norjalainen sosialidemokraatti Suomesta

„Rjukan Arbeiderblad“-lehdessä kysyy tunnettu Norjan Työväenpuolueen jäsen Friis (joka vielä äskettäin osoitti myötämielisyyttä Mannerheim-Tanner-kopille): „Suomen asialleko vai Englannin Pankin asialleko me olemme myötämielisiä?“ Friis kirjoittaa mm., että olisi mahdollista luetella nimeltä kaikkia niitä englantilaisia yhtymiä, joilla on suuria pääomia Suomessa, „mutta kun tietää, että Suomi kuuluu niin sanottuun punta-blokkiin ja että puolet Suomen viennistä tulee Englannin osalle, voi ymmär-

tää, että pelissä eivät ole mitään pikkukapitalistien edut. Metsät ja nikkeli yksin eivät houkuttele pääomaa Suomeen. Pikemminkin houkuttelevat sitä pienet palkat, jotka takaavat pääomalle siellä korkeat voitot. Nyt on siis kysymys sekä luonnonrikkauksien että halvan työvoiman pelastamisesta Suomessa... Jos me itse emme nyt mobilisoi voimia sitä mieltä, että värväysterroria vastaan, jota harjoitetaan Suomen nimessä, mutta Englannin taantumuksellisen finanssipääoman hyödyksi, joudumme me kiertäen äärimmästi vastaan Neuvostoliittoa vastaan.“

Punaisen Armeijan eteneminen jatkuu Karjalan kannaksella

Leningradin sotilaspiirin esikunnan tiedonantoja

Helmikuun 23 päivän kuluessa ei rintamalla tapahtunut mitään erikoista.

Karjalan kannaksella vaikeuttivat lumipyry ja sumu sotatoimia. Joukkomme ovat vallanneet vihollisen 12 linnoitettua puolustusasemaa, niistä 4 rautabetonista tykistösuojaa.

Huonon sään takia rajoittui lentovoimien toiminta tiedustelulentoihin.

24 päivän kuluessa häiritsivät ankara lumipyry ja sumu joukko-osastojemme sotatoimintaa Karjalan kannaksella. Joukkomme ovat vallanneet eri paikoilla rintamaa 28 vihollisen linnoitettua puolustusasemaa, joista 19 rautabetonista tykistösuojaa.

Joukkomme ovat taistellen valloittaneet rautabetonilla varusteilla lujasti linnoitetut Koiviston, Tiurin ja Piin saaret. Saarella on vallattu 22 tykkiä, joista 12 on raskasta rannikkotykkiä (10 ja 6 tuumaisia), kenttä- ja ilmatorjuntatykkejä, suuri määrä raskaita konekiväärejä, ammus- ja sotatarvevarastoja.

Muilla rintaman osilla ei ole tapahtunut mitään oleellisia muutoksia.

Huonon sään vuoksi on lentovoimiemme toiminta rajoittunut tiedustelulentoihin.

Helmikuun 25 päivän kuluessa Karjalan kannaksella meidän joukkomme, suorituen vihollisen linnakkeista, valtasi 28 linnoitettua varustusta, joista 8 rautabetonista tykistösuojaa. Vihollisen lukuisat vastahyökkäysyritykset meidän osastojemme vastaan eivät onnistuneet. Punainen armeija suoritti tappioita.

Muilla rintaman osilla ei tapahtunut mitään oleellista.

Lentovoimiamme useissa paikoissa pommittivat menestyksellisesti vihollisen joukko-osastoja. Ilmataisteluissa pudotettiin 10 vihollisen lentokonetta.

TERVEHDYS SUOMEN KANSAN-ARMEIJAN PUOLESTA

Lähetämme Suomen Kansanarmeijan nimessä taistelutervehdyksen Suomen kansan parhaalle ystävälle, sankarilliselle Punaiselle Armeijalle sen 22-na vuosipäivänä. Mahtavan Punaisen Armeijan murskaavista iskuista hajoavat tuhaksi yllistetyt „Mannerheimin linjat“ korsinat. On lähellä se päivä ja hetki, jolloin Rydin ja Mannerheimin rahavaltakopla ikeestä vapautunut koko Suomen kansa yhtyy meidän tervehdykseksemme koko sydämeästään.

Käsi kädessä mahtavan Punaisen Armeijan kanssa me murskaamme lopullisesti sotaprovokaattorit, Suomen kansan pyövelit ja turvaamme rauhan ja ystävyyden Neuvostoliiton ja Suomen kansojen välille.

Eläköön Neuvostoliiton kansojen ylpeys, Punainen Työläis- ja Talonpoikaesarmeija!

Anttila, Aalto,
Raikas, Tervonen.

NEUVOSTOLIITON TIETOTOIMISTON KUMOAVA TIEDONANTO

1. Tietotoimisto Reuter levittää tukholmalaisen kirjeenvaihtajansa tiedonantoa siitä, että muka „seitsemän Neuvostoliiton lentokonetta ovat pudottaneet 10 räjähdyspommia ja suuren määrän syytyspommeja ruotsalaiseen Pajalan kylään, joka sijaitsee viiden mailin päässä Suomen rajamaantiestä“.

Neuvostoliiton Tietotoimisto on saanut tehtäväkseen ilmoittaa, ettei yksikään Neuvostoliiton lentokone ole lentänyt Pajalan kylän yllä eikä yleensä Ruotsin alueen yllä ja siis Neuvostoliiton lentokoneita koskeva tietotoimisto Reuterin tiedonanto on tahallinen valhe.

2. Ranskalainen tietotoimisto Havas, eräät ranskalaiset ja englantilaiset sanomalehdet sekä myöskin muutamatsaksalaiset sanomalehdet levittävät juttuja siitä, että Neuvostoliitto on muka esittänyt Eestille, Latvialle ja Liettualle vaatimuksin uusien meritukikohtien antamisesta Neuvostoliitolle, „sotilaallisten tukikohtien“ lukumäärän lisäämisestä jne.

Neuvostoliiton Tietotoimisto on saanut tehtäväkseen ilmoittaa, ettei missään näissä tiedonannoissa ole lainkaan perää ja että ne ovat kokonaisuudessaan keksittyjä.

MINISTERISOSIALISTISTA TULI LAHTARISOSIALISTI!

Suomen kansan viholliset ulkomailta, kaiken maailman imperialistisen sanomalehdistön uutiskyhäajat ovat jälleen haltioissaan. He ylistävät suostikkiaan herra Tanneria siitä, että tämä yhdessä sosialidemokraattisen puolueen johtoon kiivenneen koplakuntansa kanssa on ojentanut ystävänkäden suojeluskuntapäällystölle, tuolle Suomen verisimmälle lahtarijoukkioille. Sosialidemokraattisen puolueen tannerilainen johto on pitänyt yhteisen kokouksen suojeluskuntien johton kanssa, ja tässä kokouksessa on sovittu siitä, että „socialidemokraattinen puolue ei enää vastusta liittymistä suojeluskuntiin“.

Herra Tanner, jolla on kunnia olla Suomen työväenliikkeen inhoitavin kavaltaaja, on täysin selvillä siitä, että suojeluskunnat suojelevat vain Suomen suurkapitalistien ja kartanoherrojen etuja. Suomen kansalle ne ovat sitä, miksi niitä nimitetäänkin — lahtarikaarteja. Näiden lahtarikaarten rikosluettelo on pitkä ja likainen. Ne olivat vuonna 1918 Mannerheimin, tuon ulkomaisten imperialistien pahamaineisimman rengin iskujoukkoja hänen teloittaessaan kymmeniä tuhansia työläisiä, torppareita ja kansanvallan puolesta taistelleita talonpoikia. Suojeluskuntien johtoon ovat myöhemmin kuuluneet hurjimmat lapuolaisrosvot, joiden alitteesta Suomessa on kärsinyt viime vuonna terrorisoineet mannerheimiläiset kansanviholliset järjestivät vuosina 1929—30 työväenkokousten hajottamisia, työväen kirjapainojen särkeisiä, sellaisten rehtien työmiesten kuin Holmin, Haposen ja Mäton murhia, lukemattomia „muilutuksia“ ja pahoinpitelyjä. Suojeluskuntien pistimiin luottaen Suomen suurkapitalistit ja kartanoherat vangituttivat vuonna 1930 työväen ja pienviljelijöiden eduskuntaryhman, hajottivat Suomen ammattijärjestön ja tuomitsivat työväenliikkeen eturivin taistelijat kuritushuoneeseen. Suojeluskuntiin nojaten tynkäparlamentti vuonna 1930 ja sen jälkeiset eduskunnat,

joiden vaaleissa on ohraa ehdokkaita seulonut, ovat hyväksyneet kaikki nämä tihutyöt ja nimittäneet ilvehtien siten pystyttämänsä terrorijärjestelmää „demokratiaksi“. Riistettyään siten Suomen työkansalta sen poliittisten oikeuksien rippeetkin, kapitalistit ja kartanoherat syöksyivät lahtarikaartiensa pistimiin nojaten tuhoamaan työläisten, talonpoikien ja työväen sivistyneistön taloudellisia saavutuksia. Työläisten palkat poljettiin alas ja hieman kättä vastarintaa tehneet raahattiin linnasta „valtiopetoksesta“ tahi heitettiin työttömyyden kauhuihin jo vuonna 1930. Sen jälkeisinä vuosina palkat pienenevät noin 30—40 %. Työväen asema kurjistui äärimmilleen. Eikä talonpojilla ollut sen helpompaa. Säälittä turtuivat silloin suojeluskuntien johtolimiin kuuluneet nimismiehet tai heidän poliisinsa korkeampien mahtimiesten, pankkierrojen ja kartanoherrojen komennukses-

ta talonpojan lehmän sarveen ja taluttivat lehmän pakkohuutokauppaajan myytäväksi. Yli 30.000 talonpoikaistilaa ja paljon muuta talonpoikien omaisuutta ovat Suomen valtanpitäjät herruutensa aikana myyttäneet pakkohuutokautissa. Ja jos talonpoikain keskuudessa ilmeni hiukankaan tyytymättömyyttä, niin paikalle lähetettiin heti suojeluskunnat pitämään yllä „järjestystä“. Ja näiden valvoessa „järjestystä“ ovat sadattuhannet talonpojat käyneet talvikaikoina tukkivähtiöiden töissä ja palanneet keväisin tuomattuihin kotiin muuta kuin lahtuneen hevosen ja kuluneet valjaat. Suojeluskuntien avulla ovat mannerheimiläiset suuropahantekijät pitäneet maaseudulla pystyssä järjestelmää, jonka vallitessa talonpojalle ei ole annettu mitään mahdollisuuksia taloutensa kohottamiseen.

Samat, porvariston asejärjestöt ovat valvoneet myöskin sitä, että työväen

sivistyneistö, kansakoulunopettajat, agronomit, kirjailijat y.m. eivät osoita tyytymättömyyttään, vaikkapa heidän työnsä ei tulekaan kunnolla palkituksi ja vaikkapa he joutuvatkin kärsimään työttömyydestä. Suojeluskuntien johtomiesten pojannulikat, sellaiset kuin presidentin armahtama murhaaja Pentti Kosola ja naisenmurhasta linnasta joutunut Runonlinna, ovat saaneet riehua valtoinaan viioppilasnuorison keskuudessa, ja estää siellä kaiken kansanvaltaisen valistustyön.

Ja tämän, ulkomaisten imperialistien käskystä Neuvostoliittoa vastaan aletun sodan provosoimisessa olivat suojeluskuntapäälliköt kaikkein kiihkeimpiä. Niiden riveistä ovat nousseet kiihoittajat, jotka ovat uhkailleet valloittavansa Neuvostoliiton alueet aina Uralille asti. Juuri nuo lahtarit ovat ajaneet vuosikautia Suomen kansaa „vapaaehtoiseksi“ nimitettyyn pakkotyöhön rajalle, ra-

kentamaan Englannin imperialistien rahoittamaa Mannerheimin linjaa. Nyt, saatuaan sodan provosoiduksi, ovat nämä lahtaripäälliköt suoritelleet pääasiallisesti pakkovakuointeja, panneet toimeen sodanvastustajille julistettuja kuolemantuomioita, ajaneet pakolla työläisiä ja talonpoikia rintamalle kuolemaan sortajiensa puolesta, polttaneet paetessaan ihmisasuntoja ja teurastaneet talonpoikien karjaa. Ei ole niistä mitään viitoksia, että suojeluskuntapäälliköt eivät olisi niitä tehneet.

Herra Tanner, joka lahtarien valtakautena on koko ajan näytellyt „sosialistia“, on nyt täysin julkisesti ojentanut veljenkättä niille, julistaen, että hän „ei vastusta“ enää liittymistä suojeluskuntiin. Häikäilemättömyydestä hän on vangittanut Mauri Ryömän tapaiset sodanvastustajat, tukahduttanut kaiken vapaan mielipideilmaisun sosialidemokraattisessa puolueessa ja ojentanut käteensä työläisten ja koko kansamme verivihollisille, Malmbergille ja muille lahtarikaartiin päälliköille. Sotaseikkailulle lähteneistä ministerisocialistista on tullut lahtarisocialisti!

Mutta Suomen työläiset kiittävät kunniaa! He eivät liittyneet suojeluskuntiin silloinkaan, kun vielä ei ollut varmoja merkkejä niiden valtakauden pikaisesta lopusta. Mutta nythän Suomen työläiset näkevät, että lahtaripäällikköjen riehunnan päivät ovat jo luetut. Sen vuoksi he iloitsivat siitä, että kansamme vapautuu vihdoin pahimmista vihollisistaan, pankkipomien ja kartanoherrojen suojeluskunnista. Mannerheimin ja Malmbergin lahtarikaarteista.

Mutta maamme työläiset inhoten näkevät nyt, että ministerisocialisti Tanner on osoittanut julkisesti olevansa lahtarisocialisti ja vihkinnyt kohtalonsa viimeisiä pahantekojaan tekeviin, lähiaikoina lopullisesti sortuviin suojeluskuntiin.

A. A.

Suomen armeijan sotilaat! Ryti-Tanner-Mannerheim-kopla lähettää teidät kuolemaan rikollisessa sodassaan. Miten käy omaisillenne?

Nouskaa, tekkää loppu Mannerheimin pakkokomennosta! Siten pelastatte oman ja omaistenne elämän.

Miten Punainen Armeija kohtelee sotavankeja

Suomen armeijan 19 jalkaväkirykmentissä palveli kaksi sotilasta — Riipinen ja Monthan. Helmikuun 8 p:nä saakka he eivät olleet tunteet toisiaan. Mutta helmikuun 8 p:nä neuvostonantärit kantoivat heidät molemmat pois taistelutanterelta haavoittuneina. Reserviläinen Monthan kirjoitti reserviläisen Riipisen isälle seuraavansisältöisen kirjeen:

„Vaasan lään. Virtain kunta. Herra Riipiselle.

Herra Riipinen! Teitä, kuten jokaista isää, kiinnostaa poikanne Vilhon kohtalo. Ilmoitan, että hän on joutunut Punaisen Armeijan sotavangiksi. Valko-Suomessa on

valehtelijoita, jotka keksivät paljon kauhunkuvia siitä, että Punainen Armeija muka kohtelee sotavankejaan huonosti. Uskallan vakuuttaa teille, että teidän Vilhonne on todellakin kärsinyt paljon kauhujia, mutta ne ovat loppuneet heti, kun Vilho joutui sotavangiksi. Tämä tapahtui seuraavalla tavalla:

Helmikuun 8 p:nä korsumme joutuivat erittäin voimakkaan ammunnan alaiseksi. Tämä tapahtui Taipaleenjoen piirissä. Meidät valittiin pelko. Monet kaatuivat. Haavoituin molempiin jalkoihin. Ne, joiden jalat jäivät ehjiksi, pakettiin, mutta minä jäin yksin. Jonkun ajan kuluttua kuulin

venäjänkielisiä ääniä. Punar armeijalaiset lähestyivät minua. He kantoivat minut pois taistelutanterelta. Jonkun minunin kuluttua huomasin vielä toisen suomalaisen, jota puna-armeijalaiset kantoivat rintaman sellä puolelle.

Omakohtaisen turvallisuuden näkökannalta katsottuna puna-armeijalaisille olisi ollut kaikkein järkevintä jättää meidät ja pilloutua jonkinlaiseen suojaan. Mutta he jatkoivat omaa työtään, vaikkakin kovin väsyneinä. Heidän avukseen juoksi neuvostopäällikkö ja ryhtyi auttamaan heitä.

Näin kului tunti, ennenkuin me pääsimme joen rannalle, missä seisivat sanitäärien ajoneuvot. Tässä meidät panttiin kuormaston ja kuljetettiin lääkintäosastolle. Kohta

meiltä leikattiin jäätyneet huopakengät jaloista, vaihdettiin likaiset housut ja alusvaatteet.

Toisen vangin asema oli paljoa raskaampi kuin minun. Ammuksen sirpale repäisi hänen vasemmasta jalastaan jalasen lihaa ja murti reisiin. Hänen haavansa pesittiin ja sidottiin, annettiin rauhottavaa lääkettä. Hänelle tehtiin seerumiruiske jäykkäkouristusta vastaan ja annettiin pieni annos morfiinia kivun lieventämiseksi. Tehtiin myös verensiirto, hän olikin menettänyt paljon verta. Päähän sidottiin lämmin kääre, jalkoihin ja vatsaan päälle pantiin lämmityspullot. Hänelle tuli helpompaa. Hetken kuluttua hän pyysi vet-

tä ja ruokaa. Hänet ruokittiin ja annettiin kuumaa viiniä. Hän lausui nimensä: „Riipinen Vilho Kaarlo“.

Hän kertoi syntyneensä Vaasan läänissä, Virtain kunnassa sekä olevansa metsätyöläinen, naimaton, kotiin jäivät isä ja veli. Tämän lisäksi hän sanoi, että hän on syntynyt v. 1903, reserviläinen, kutsuttu sotapalvelukseen viime syyskuussa ja että joulukuun 17 p:nä saapui 19 rykmentin 2:seen komppaniaan, jonka päällikkönä oli Huttunen. Enempää ei häneltä mitään kysytty, koska oli vaikeasti haavoittunut, eikä haluttu häntä enempää vaivata kyselyillä.

Poikanne Vilho, hra Riipinen, oli kannettu pois tais-

telutanteree. Noin klo 7 lämpimään jettiin e-

kenttäsaaraa.

Tällä ne kevätkäik poikanne te pääsisi piko Vilhon lähe myöskin to sotilaita ja ovat joutun meijan puo eivät tee ke-

Toivon te Vilhoille terv nen, sekä kemmin vap ta hallitusko tytti sodan myksiä tuha sille joiden myöskin Vilh Kunnioltaa Aad

MANNERHEIMIN KÄTYRIT AMMATILISESSA LIIKKEESSÄ

Suomen herroilla on hätä käsissä. Julmalla terrorilla ovat he tähän asti yrittäneet pitää kansaa „koossa“, mykkänä, estää sen taholta pienimmänkin napinan ja arvostelun sanan. Mutta napina on kasvanut kasvamistaan, jopa niin äänekkääksi, että herrojen on, sitä vaimentaakseen, vuoronperään nouseva radioon todistamaan häntäntyneenä maailmalle, miten „yhteiskunta“ ja „yhteiskunnalliset“ Suomen kansa muka antaa itseään sotaan viedä. Erityisellä innolla siitä pauhaavat sosialidemokraattiset taantumusjohtajat, suuret ja pienet virkaherrat.

Joku aika sitten kuului Lahden linjalta herra Väinö Puskalankin ääni, jonka ilmoitettiin puhuvan Helsingin ammatillisen paikallisjärjestön nimissä. Ennen vanhaan, paremminkin ennen tätä Suomen herrain sotaa, ei olisi tullut kysymykseenkään, että Helsingin ammatillinen paikallisjärjestö olisi saanut Suomen Yleisradiolta suuvuoron. Mutta nyt Suomesakin on valjennut niin ihmeellinen mannerheimiläisen demokratian aika, että tämänkin työväenjärjestön nimissä saadaan radiossa puhua.

Ei tosin totta puhua, vaan valehdella. Sillä kun herra Puskala, SAK:n puheenjohtajan herra Vuoren ääniä, kehittää julistaa, että Helsingin ammatillisesti järjestynyt työväki on muka Mannerheimin sotapuuhien takana, niin on se niin törkeätä valhetta, ettei sitä ole ennen kuultu.

Helsingin enempiä kuin muiden paikkakuntienkaan ammatillisesti järjestyneen työväen luottamusta eivät herrat Vuori, Puskala ynnä kumppanit nauti. Nämä tietävät vallan mainiosti, että he olisivat hyvin pian lentäneet nykyisistä asemistaan, ellei sota olisi tullut väliin heitä pelastamaan. Sen ehti järjestynyt työväki jo kum-

elutantereelta noin klo 5 ip. Noin klo 7 hänet käärittiin lämpimään peitteeseen ja kuljetettiin ensilavun asemalta kenttäsairaalaan.

TÄMÄ neuvostolääkärit tekevät kaikkensa saadakseen poikanne terveeksi, että hän pääsisi pikemmin jaloilleen. Vilhon läheisyydessä makaa myöskin toisia suomalaisia sotilaita ja upseereja, jotka ovat joutuneet Punaisen Armeijan puolelle. Venäläiset eivät tee kenellekään pahaa.

Toivon teille ja pojallenne Vilholle terveyttä, hra Riipinen, sekä että maamme pikemmin vapautuisi rikollisesta hallituskoplasta, joka sytytti sodan ja tuottaa kärsimyksiä tuhansille suomalaisille joiden joukkoon kuuluu myöskin Vilhonne.

Kunniolittaen

Aadam Montha.

minkin tarpeeksi selvästi osottaa.

Muistetaanpa vain Turun 1.700 metallityöläisen viimekesäistä sitkeää ja sankarillista lakkoa, jossa he taistelivat hyvin vaatimattomien parannuksien puolesta. Muistetaanpa vain, miten herrat Cajander, Tanner ja Fagerholm koko silloisen hallituksen arvostamalla yrittivät pakottaa työväen luopumaan taistelusta, mutta turhaan. Ja miten SAK:n johto herra Vuoren johdolla ryhtyi toimiin ja murti tämän taistelun julistamalla sen korpilakoksi ja lakkauttamalla kaiken avustuksen. Turun metallityöläisten tuhatpäinen joukko kääntyi silloin lehdistön välityksellä Suomen järjestyneen työväen puoleen ja sanoi suoraan, että herra Vuori ei nauti työväen luottamusta eikä voi enää SAK:n puheenjohtajan tointa hoitaa. Herra Puskalakin muistaneekin, miten voimakasta myötätuntoa osoittivat turkulaisille tovereilleen juuri Helsingin järjestyneet työläiset. — Herra Vuori muistaneekin myöskin, millaisen lähdön hän sai samoihin aikoihin lakossaoliltaan 800:lta Helsingin sähkömieheltä, yrittäessään taivutella näitä lopettamaan lakkonsa ja alistumaan työnantajan myönnytyksiin. „Terve meinoa vaan, kyllä uusia miehiä sinun paikalleesi löytyy“, huusi reima työläissakki tuolle kurjalle työnantajakätyrille.

Herra Vuori tunsi asemansa silloin niin horjuvaksi, että hän jo katsoi olevansa pakotettu jättämään paikkansakin SAK:n johdossa. SAK:n tannerilainen johto esti sen kumminkin. Se katsoi, ettei eroon ole „aihetta“ ja antoi julistuksen, jossa se kielsi perusjärjestöiltä johdon toiminnan kaiken arvostelun viitaten „ajan vakavuuteen“. Kun poliisi- ja ohranalaitos alkoivat samaan aikaan kuumeisesti toimia ja vangitsivat suuren joukon aktiivisemmin esiintyneitä työläisiä, niin pystyi SAK:n johto virkavallan avulla kuristamaan näissä järjestöissä kaiken sanavapauden.

Herrat Vuori, Puskala ja kumppanit tietävät hyvin, että porvarien meiningit eivät ole ammatillisesti järjestyneiden työläisten meininkijä. He tietävät mainiosti, että kun jäsenjoukot saavat kerran avata suunsa ja lausua julkii ajatuksensa, niin niiden porvarienkätyrien edessä on nopea lähtö näistä järjestöistä. Eivät ne tosin sitä jaa odottamaanakaan. He korjaavat ajoissa luunsa ja yrittävät viedä mukanaan myös hallussaan olevat kassat, mikäli se heille onnistuu. Mutta heidän laulunsa loppuu siihen paikkaan, kun ammatillisesti järjestynyt työväki pääsee vapaasti sanomaan sanansa.

Puna-Armeija kohtelee vangiksi joutuneita hyvin.

Odotamme omaistemme kotiin palaamista

Palkealan ja Juossun kylissä ajoivat suojeluskuntalaiset väkivalloin asukkaat kodeistansa. Osa asukkaista piiloutui kuitenkin metsään ja Punaisen Armeijan tultua paikkakunnalle he tulivat esiin piilopaikoistansa. Nämä kotiinsa palanneet ihmiset kertovat elämästään seuraavaa:

„Meiltä ei puutu mitään, — kertoo talonemäntä Katriona Jalometsä. — Punaisen Armeijan tultua suhtaudutaan meihin ystävällisesti. Neuvostopääallikot käyvät luonamme joka päivä, keskustelevalt kanssamme, kyselevät tarpeistamme ja muonittavat meitä sokerilla, tultikuilla, saippualla sekä kaikilla muilla välttämättömillä tarpeilla.

Halussamme on kaikki meidän omaisuutemme ja karja. Meille, kolmelle perheelle, on jäänyt 11 lehmää ja sikoja. Meiltä ei mitään ole otettu pois, vaan on vielä annettu hevonen ja vuoden vanha varsa.“

„Me elämme hyvin ja rau-

hallisesti, — puhuu emäntä Sitria — mutta olemme huolestuneita naapurimme suhteen, jotka suojeluskuntalaiset ajoivat pois kodeistaan. Minun täytyi myöskin poistua kotia poikani Johanneksen kanssa. Sääli oli lähteä rakkaasta kylästä. Päättiin piiloutua metsään muutamaksi päiväksi ja sitten palata takaisin. Kun parin päivän kuluttua palasin metsästä kyläme, niin näin, miten muutamat suojeluskuntalaiset häirivät kylässämme sytyttäen talot palamaan. Pelastaa näitä taloja tulelta oli mahdoton. Minä istuuduin poikani kanssa kivelle ja itkin katkerasti. Näin istuimme surkeina ja tuskaa täynnä muutaman tunnin. Luoksemme saapuivat puna-armeijalaiset. He rauhoittivat minua ja lupasivat auttaa minua uuden kodin rakentamisessa. Olen vakuutettu siitä, että ensi vuotena tulen asumaan poikani kanssa uudessa kodissani.

Puna-armeijalaisten kanssa elämme ystävällisesti. He ovat hyviä poikia. Puhelivat toverillisesti ja suhtautuvat meihin hyvin. Minuun he suhtautuivat, kuten omaan äitiinsä. Ennen en milloinkaan ollut nähnyt puna-armeijalaisia ja aina kuvittelin heitä sellaisiksi, jollaisiksi heitä meille kuvailivat suojeluskuntalaiset ja upseerit. Nyt minä itse näen, miten hyviä ihmisiä he ovat.

Minun pojalleni Johannekselle he opettavat venäjän kieltä. Hän onkin jo oppinut puhumaan muutamia sanoja.

Näin elävät ihmiset, joiden onnistui välttää suojeluskuntalaisten pakollinen evakuointi. Kaikki he odottavat sodan päättymistä ja omaistensa palaamista kotiin, jossa ei enää ole pelkoa suojeluskuntalaisista eikä upseereista.

NEUVOSTONAISTEN KIRJEITÄ SUOMEN NAISILLE

Toimituksemme saapuu jatkuvasti kirjeitä karjalaisilta, inkeriläisiltä ja Neuvostoliitossa asuvilta suomalaisilta naisilta, jotka osoittavat suurta mielenkiintoa vapautuvaa Suomen kansaa ja erikoisesti Suomen työtekeviä naisia kohtaan. Kirjeissään he kertovat omasta elämästään, harrastuksistaan ja toiveistaan.

„Kapitalistimaissa on paljon aivan väärää ja hullunkurisia käsityksiä meidän Neuvostoliiton naisten asemasta — kirjoittaa karjalaisnainen Afanasjeva. — Me olemme todellakin aivan erilaisessa asemassa kuin kapitalistimaiden naiset. Olemme kaikessa tasa-arvoisia miehen rinnalla, vapaita ja itsenäisiä.

Aivan samoin kuin miehet, työskentelevät meillä naisetkin insinööreinä, agronomeina, opettajina, tiedemiehinä, lääkäreinä, tuotanto- ym. laitojen johtajina, tuomareina, lentäjinä, valtuutettujen kapteeneina, autojen, trakto-

rien ja combine-koneiden kuljettajina, veturinkuljettajina. Sanalla sanoen ei ole sitä elämäntaloutta, missä meillä nainen ei työskentelisi yhtä hyvin kuin mieskin. Meilläkin nainen ei halua sulkeutua yksinomaan perhe-elämän piiriin. Hän haluaa osallistua tuotantoon ja myöskin yhteiskunnalliseen elämään.

Näin ollen hän ei ole riippuvainen miehensä. Hänen toimeentulonsa ei ole miehen varassa, hän ansaitsee itse ja seisoo aina omilla jaloillaan. Neuvostovaltion hallintaan osallistuvat meillä naiset alimmasta valtioelimestä, kyläneuvostosta, ylimpään valtioelimeen, Korkeimpaan Neuvostoon saakka. Tämä osoittaa, miten kirjaimellisesti ovat toteutuneet suuren Leninin sanat: „Jokaisen keittäjän on opittava hallitsemaan valtiota.“

Mutta ei pidä ajatella, että vapautemme johtaa esim. häilyvään ja ristiriitaiseen perhe-suhteeseen. Ei ensinkään. Avioliitto perustuu kokonaan

keskinäiseen toveruuteen ja täydelliseen luottamukseen, josta muodostuu perhe-elämän kaunis onni.“

„Me Neuvostoliiton naiset emme joutu koskaan epätoivoiseen tilanteeseen, — kirjoittaa eräs työläisäiti Pelroskoista. — Työtä meillä on aina. Eikä minkäläistä sattua, vaan kykyjemme ja voimiemme mukaista. Päätettyään keskkoulunsa saa nuorisomme valita, minkä alan haluaa, joko mennä työhön tai jatkaa opiskelua. Mikään taloudellinen syy ei pakota nuoria tyttöjä ennenaikaiseen ja vastenmieliseen avioliittoon. Nuoret saavat aivan mielensä mukaan valita elämäntoverinsa ja olla onnellisia.

Erikoista huolta täällä pidetään äidistä. Jos raskaana oleva nainen on raskaassa työssä, siirretään hänet kevyempään. Synnytyslomaa annetaan kuukausi ennen synnytystä ja toinen synnytyksen jälkeen, siis yhteensä 2 kuukautta. (loppu 4 siv.)

ULKOMAIDEN LEHDISTÖ PUNAISEN ARMEIJAN VOITOISTA

Norjalainen sanomalehtimies Punaisen Armeijan taistelutoimista pohjois-Suomessa

Oslo, 22 helmikuuta. Norjalaisessa lehdistössä on julkaistu useita kirjoituksia, joissa korostetaan Punaisen Armeijan suurta taistelutaitoa ja loistavaa tekniikkaa. Tunnettu norjalainen sanomalehtimies, porvarillisen „Dagbladet“-lehden avustaja Aksel Kjelland toteaa neuvostojoukkojen liikkeiden harvinaisen nopeuden pohjois-Suomessa. Kuvaten valkosuomalaisten tappioita Kuusamonseudulla Kjelland kirjoittaa: „Me, jotka omin silmin näimme venäläisten salamannopeat iskut, aloimme katsella asioita toisin. Sellaisetkin ihmiset, jotka eivät käsitä mitään sotatekniikasta, voivat arvioida Punaisen Armeijan voiman, kun se hyökkäsi mielikuvituksellisella nopeudella huolimatta siitä, että sen vihollisen alue oli kylvetty miinoilla.

Punaisen Armeijan kanssa ei todellakaan ole leikkimistä.

On liikkeellä huhuja, että suomalaiset ovat muka katkaissut venäläisten kulkuyhteyden pohjoisessa. Kysytään: mistä sinne on ilmestynyt suomalaisia? Hyökätessään venäläiset puhdistivat täydellisesti tämän alueen vihollisista. Ilmeisesti ovat suomalaiset tulleet taivaasta!

„Me — jatkaa Kjelland — näimme suomalaisten miinakentät. Mutta me näimme myöskin venäläiset insinöörijoukko-osastot. Näimme venäläiset, jotka 15 minuutissa korjasivat kokonaan hävitetyn tien. Tänä aikana ei sotajoukkojen liikehtiminen keskeytynyt sekunniksikaan.

En ensinkään ihmettele, että kaikkein kiihkeimpiä sotaagitaattoreita ovat kauan sitten kutsuntaijan sivuuttaneet herrat. Voi olla, että he alentaisivat ääntään, jos käsittäisivät, minkälaista on taistelu nykyaikaista tankkiarmeijaa vastaan.

Kaikkein järkevintä, mitä me voimme tehdä, on noudat-

taa mitä ankarinta puolueettomuutta“.

Eestiläinen lehti Punaisen Armeijan menestyksestä

Tallinna, 23 helmikuuta. Tiedottaessaan Punaisen Armeijan suorittamasta Mannerheimin linjan murrosta „Rahva leht“ kirjoittaa: „Punainen Armeija on Karjalan kannaksella hyökännyt nykyaikaista puolustuslinjaa vastaan ja valloittanut sen. Sotajoukoille, jotka tähän asti ovat seisleet toimettomina Maginot'n ja Siegfordin linjojen takana, ovat taistelut Suomessa erittäin opettavaiset. Taistelut Mannerheimin linjalla ovat osoittaneet Punaisen Armeijan soturiin rohkeuden ja Neuvostoliiton sotajoukkojen hyvän teknillisen varustuksen.“

Bulgarialainen lehti Punaisen Armeijan menestyksestä Suomessa

Sofia, 22 helmikuuta. Bulgarian lehdistö kiinnittää suurta huomiota neuvostojoukkojen menestykseen ja niiden taisteluun valkosuomalaisia vastaan. „Varnenski Novini“-lehti kirjoittaa: „Punainen Armeija hyökkää salamannopeudella koko rintamalla. Päälystön ennakoita tekemälä suunnitelmat toteutetaan harvinaisella täsmällisyydellä. Vihollinen on lannistettu. Se ei enää voi järjestyneesti antaa vastaiskua. Päästyään varmuuteen vastustuksen toivotomuudesta jättävät suomalaiset monin paikoin aseensa ja pakenevat.

Neuvostojoukot jatkava hyökkäystä motorisoitujen osastojen, tykistön ja lentovoimien tukemana. Heillä on sotien historiassa ennen tuntemattomia saavutuksia: he tuhoavat sotatekniikan viimeisen sanan mukaisesti varustettuja linnoitettuja alueita. Neuvostojoukkojen voitot ovat mitä huomattavimmat juuri siksi, että hyökkäys tapahtuu äärimmäisen epäsuotuisissa olosuhteissa, jotka eivät anna Punaiselle Armeijalle mahdollisuutta kehittää laajasti kaikkia taistelumuotojaan. Mannerheimikopla elää viimeisiä päiviään“.

Neuvostonaisten kirjeitä

(alku 3 siv.)

kautta, josta vielä maksetaan palkka ja erikoinen synnytysavustusraha. Lisäksi synnytyslaitoksella olo on maksuton, samoin lääkärinhoito.

Työssä käyvät äidit saavat viedä pienokaisensa lastenseimiin ja -tarhoihin työajakseen. Jokaisella tehtaalla ja muulla tuotantolaitoksella sekä maaseudun kollektiivitaloudella on oma lastenseimensä ja -tarhansa. Seimissä ja tarhoissa lapsia hoitavat koulunkäyneet hoitajat ja kasvattajat. Äidit voivat olla työssä aivan huoltomina lastensa kohtalosta.

Neuvostoliitossa on äidillä kaikki mahdollisuudet olla on-

nellinen. Jos hänellä on paljon lapsia, antaa valtio hänelle tuhansia ruplia avustusta. Näin ollen hänen ei tarvitse koskaan ajatella, että lapsiaan huutolaisiksi tai muuten vieraan kasvatettavaksi, kuten usein köyhän äidin on pakko tehdä kapitalistimaissa. Hän saa pitää kaikki lapsensa luonaan. Hänen ei tarvitse panna heitä ennen aikaiseen työhön, vaan saa hän antaa heidän käydä koulua. Neuvostoliitto turvaa äidille täydellisen onnen.“

EESTIN TASAVALLAN ITSENÄISYYDEN 22-VUOTISPÄIVÄ

Helmikuun 23 päivänä vietettiin Eestin tasavalta itsenäisyytensä 22-vuotispäivää rauhallisissa olosuhteissa. Vain luja liitto ja yhteistoiminta sosialistisen suurvaltion Neuvostoliiton kanssa turvasi Eestille tämän rauhan, kansallisen ja valtiollisen itsenäisyyden sekä pelasti sen joutumasta imperialistisen sodan pyörteeseen. Tämä esimerkki osoittaa vielä kerran, että ystävyyttä ja rauhaa rakastavan Neuvostomaan ja pikkuvaltioiden välisen yhteistoiminta turvaa niille täydellisen itsenäisyyden. Kahdenkymmenen vuoden ajan, alkaen vuonna 1920 Tarton kaupungissa solmitusta rauhansopimuksesta, ovat Neuvostoliiton ja Eestin välillä vallinneet kiinteät poliittiset ja taloudelliset suhteet.

Neuvostoliiton ja Eestin ystävyyssuhteiden kehityksen perustana on aina ollut molempien valtioiden etujen silmällä pitäminen ja yhteispyrkimys rauhan lujittamiseksi.

Englantilaiset ja ranskalaiset imperialistit yrittivät kaikin keinoin häiritä näiden kahden valtion välisiä ystävyyssuhteita. Eestin kansa sai tuntea nahan Ententen kynnet, joka hävittömästi keinoiteli sen kohtalolla. Sodanlietsojat yrittivät usean kerran muuttaa Itämeren maat, siinä yhteydessä myöskin Eestin, neuvostovastaisen sodan pesäkkeiksi, astinlaudaksi tulevassa sodassa Neuvostoliittoa vastaan.

Mutta nämä imperialistien osvopuuhut kärsivät vararion. Eestin kansa tietää, että illoin „kun Ranskan, Amerikan ja Englannin kapitalistit sanovat: „Me takaamme teille itsenäisyyden“, niin se merkitsee: „Me ostanne teiltä teidän rikkauksienne kaikki lähteet ja orjuutamme teidät“ (Lenin).

Neuvostoliiton ja Eestin kansan ystävyys on murtumaton. Erikoisen selvästi se tulee vielä kerran esiin syyskuun 28 päivänä vuonna 1939 solmitussa keskinäisen avun sopimuksessa.

Neuvostoliiton rauhan ja ystävyyden politiikka sai osakseen Eestin kansan täyden kannatuksen. Samalla kertaa solmittiin myöskin näiden kahden maan välinen kauppa-sopimus, jolla on erikoisen suuri merkitys Eestin talouden kehitykselle. Tämän sopimuksen mukaan tulee molempien maiden välinen tavaravaihto laajenemaan neljä ja puoli kertaisesti.

SODANVASTUSTAJIEN VAINO RANSKASSA

Brysseli, 22 helmikuuta. „Dernier Air“-lehti tiedottaa, että Pariisin poliisi on viime päivien aikana suorittanut joukon kotitarkastuksia ja vanginnut 16 henkeä, joita syytetään „sodanvastaisesta agitatiosta“. Kaikki vangitut tullaan pian asettamaan Pariisin sotilastribunaalin tuomittaviksi.

Edustajakamarin valitsema valiokunta on vahvistanut ai-

Joukkoliike Suomen lahtareita vastaan ulkomailta kasvaa

NORJASSA

„Arbeideren“-lehti julkaisi hiljattain Eiven kaupungin nikkelitehtaan työläisten kokouksen päätöslauselman. Työläiset lausuvat päättävän vastalauseensa valkosuomalaisten avustamista vastaan. Kokous kehottaa työläisiä olemaan osallistumatta ammattiliittojen taantumuksellisten johtajien järjestämiin „työavun“ osastoihin valko-Suomen avustamiseksi, jotka ovat työläisten pyövelin Mannerheimin norjalaisia järjestöjä.

Tervehtiessään Suomen Kansanhallitusta Konsmon rautatieläiset hyväksyivät päätöslauselman, jossa sanotaan: „Rautatieläisten yhtymä tuo julki lämpimän myötätuntonsa Suomen työtätekevää kansaa kohtaan“. Edelleen päätöslauselmassa sanotaan: „Maamme uhkaa vaaraa joutua vedetyksi suurvaltalinseen sotaan. Että Norjan onnistuisi pysyä syrjässä sodasta, täytyy sen noudattaa ankaraa puolueettomuuspolitiikkaa.“

Skarpsborgin kaupungin työläisnuorisoin kokous on hyväksynyt päätöslauselman, jossa sanotaan: „työläisten ja vapaehtoisten“ värväystä

valko-Suomeen kokous pitää suoranaisena sotilaallisena avunantona, joka on Norjan puolueettomuuden rikkomista.“

TANSKASSA

Kööpenhamina, 23 helmikuuta (TASS). Kuten „Arbejderbladet“ tiedottaa, on Kööpenhaminan satamatyöläisten ammattiosasto hyljännyt ammattiliiton taantumuksellisen johdon ehdotuksen mannerheimiläisen Suomen auttamisesta. Kokous hyväksyi päätöslauselman, jossa sanotaan: „Amattiosasto kieltäytyy kannattamasta Mannerheimia. Tuntemme syvää myötätuntoa Suomen työtätekevien suhteesta taisteluun kohtaan ja uskomme, että he kohta voittavat mannerheimiläiset, jotka Englannin ja Ranskan imperialismin kätyreinä syöksivät Suomen sotaan ja perikatoon. Me vaadimme myöskin, että Tanskan hallitus ryhtyy toimenpiteisiin niiden sanomalehtien suhteen, jotka harjoittavat halpamaista valheparjausta Neuvostoliittoa vastaan.“

Lehti tiedottaa, että kööpenhaminalaisen Bur-Vein liikkeen työläiset sekä Esbjergin kaupungin seppien ammattiosasto ovat samoin kieltäytyneet auttamasta valkosuomalaisia.

Tannerilais-mannerheimiläinen tasa-arvo käytännössä

SOTILAS SAA VIITosen PÄIVÄRAHAA, UPSEERI MONTA KYMMENTÄ KERTAA ENEMPI

Suomen valkoisen valtakomennon presidentin antamalla asetuksella järjestettiin äskettäin Mannerheimin armeijan mobilisoidujen palkkausoloja uudelleen. Peruseriaatteena palkan suuruutta määrätessä oli se, että kuka kauempana mies rintamasta on, sitä suuremmat ovat hänen tulonsa.

Niinpä tavalliselle väkisin sotaan viedylle reserviläiselle tai vakituiseen palvelukseen kutsutulle sotilaille luvataan kokonaista 5 Suomen markkaa päivältä. Värvätty vapaaehtoinen jo saa 10 markkaa. Kaksikymmenkertaisesti sotilaiden päiväraha on määrätty maksettavaksi ylemmälle upseeristolle, joka on kutsuttu armeijaan. Näillekään ei Rydin ja Tannerin hallitsemasta valtion rahapussista annettu läheskään sitä palkkaa, jonka Suomen armeijan vakituksessa palveluksessa olevat upseeri-

hurtat saavat. Mutta hehän ovatkin tavallisesti joko valtion, kuntien tai suurten liikelaitosten viroissa, joista heille jatkuvasti maksetaan korkeata palkkaa.

Etulinjalla henkensä kaupalla rehkiä sotilas ei tahdo saada edes tuota vaivastaan viitostaan. Hänen kotiväelleen luvattu pienet avustukset eivät riitä perhettä edes leivässä pitämään. Useassa tapauksessa näitä avustuksia ei ollenkaan anneta tai niiden maksamista viivytellään kuukausikaupalla.

Nyt sodan aikana on koko valkoisen valtakomennon lehdistö makeillut työkansalle, kehunut ja yllyttänyt tappelemaan muka „yhteisen“ asian puolesta. Tämä „yhtymen“ asia näkyy tässä mannerheimiläisessä palkkajaossa. Etulinjalla alituksessa kuoleman vaarassa, nälässä ja vilussa nääntyvä sotilas saa 5 markkaa, mutta kaukana rintaman takana rellestävä lahtariupseeri saa sellaiset tulot, joita tavallinen kansanmies ei ole osannut edes itselleen uneksiakaan.

Ajatelkaapa sotilaat, kannataako viitosen takia henkeänne heittää? Eikö olisi parempi karistaa päältään tuo komento, joka syöksee teidät kuolemaan ja omaisenne kurjuuteen?

TOIMITUSKUNTA.